

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΤΙΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ

ΥΠΟ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΑΛΙΦΕΡΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ ΣΤΥΛ. ΓΑΛΗΝΑΚΗ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 27 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ 1920

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν. Τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους 5, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα. Εἰς ἤχον δ'·- ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τῶν Θεοδώρων τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες, καὶ πανηγυρίζοντες τὴν πανευφρόσυνον τοῦ στρατηλάτου καὶ Τίρωνος τῶν φιλεόρων, δεῦτε συστήματα συναθροίσθητε, τούτους μακαρίζοντες καὶ ἀρυσώμεθα, ῥῶσιν ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀναβοῶντες χαριστηρίους φωνάς καὶ λέγοντες· Σῶτερ τοῦ κόσμου δι' ὃν ἤλθησαν, οἱ σεπτοὶ ἀθληταὶ καρτερώτατα, ταῖς αὐτῶν ἱεσείας, πάσης βλάβης ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ταῖς πολυτρόποις ιδέαις τῶν βασάνων ἐναπεκδυσάμενοι τοὺς τῆς νεκρώσεως χιτῶνας, θεῖον ἱμάτιον, τῆς ἀφθαρσίας. Μεγαλομάρτυρες ἐνεδύσασθε· Καὶ νῦν τὰ οὐράνια περιπολεύοντες τῷ Θεῷ θρόνῳ πάντοτε παρεστηκότες, λαμπρυσμένοι θεῖοι Θεόδωροι Ὅθεν ἐν πίστει τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην Ὑμῶν ἐορτάζομεν, καὶ Λειψάνων τὴν θήκην, ἱερῶς περιπτυσόμεθα.

Φωτοφανείας λαμπρῶς πεπτυσσόμενοι, Θεόδωροι Μάρτυρες ἀστέρες ἄδυτοι, ἐν τῷ σεπτῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας, ἄθλων λαμπρότησιν ἀνεδείχθητε, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον καταφωτίζοντες καὶ πλάνης ζόφον διώκοντες· καὶ νῦν πρὸς φέγγος τὸ αἰωνίζον μετεβηβάσθητε. Ὅθεν ἐν πίστει τὴν φωσφόρον τε, καὶ ἱερὰν ὑμῶν ἄθλησιν ἐκτελοῦμεν, προστάτας ἀγαθοὺς ἡμῶν πλουτίσατες.

Φλογὶ καμίνου στερεῶς πρόσομιλῆσας, τὴν πλάνην κατέσβεσας Τίρον Θεόδωρε. Μετὰ πικρῶν δὲ κακώσεων, ὦ Στρατηλάτα, καὶ γενναϊόφρον θεῖε Θεόδωρε, σταυρῷ ἀναρτώμενος, Χριστοῦ τὸ πάθος μακάριε ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν θεῖαν κάραν σου ξίφει τέτμησαι. Διὸ στεφάνους ἀνεδύσασθε τοὺς τῆς νίκης Χριστὸν ἱκετεύοντες, δωρηθῆναι τοῖς πόθῳ τὴν ὑμῶν μνήμην γεραίρουσιν.

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐκδότου Γρηγ. Γ. Ἀλιφέρη.

Πᾶν κλεψίτυπον καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον.

Αλιφέρης Γρηγόριος

Δόξα ἡχος Π. Β.

Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα συναθροισθέντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναφ τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, παιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτῶν λέγοντες· Χαίρετε θεῶν δωρεῶν φερώνυμοι Μεγαλομάρτυρες· Θεόδωροι οἱ τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης παρ' αὐτοῦ κομισάμενοι. Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἰατροὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ. Ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυτρώσασθε τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν πανέορτον μὴ μὴν ὑμῶν.

Καὶ νῦν τῆς τυχούσης ἐορτῆς, τὸ ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλκαλαγμῷ· ἢ τὸ Βασιλεῦ οὐράνιε· ἢ τὸ τις μὴ μακαρίσεις Παναγία Παρθένε.

Εἵσοδος!—Τὸ φῶς ἱλαρὸν.—Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Προφητείας Ἡσαΐου τοῦ Ἀναγνώσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τοῖς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἔγενετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα ὡνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω· καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτὸ οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ. — Σοφίας, Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σόντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς.

Καὶ ἐν καιρῷ, ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν. Καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσομιλοῦσιν αὐτῷ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ οἱ φροντῆς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφονται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσι· εἰς ἄμειναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτὸ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστροπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρης ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης ποταμοὶ δὲ ἀντλήσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως· καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς· καὶ ἐρημώσιν πᾶσαν τὴν γῆν ἀνθρωπία, καὶ ἡκακοπραγία περιστρέψει θρόνους δυνα-

στών. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περ-
ράτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρω-
μένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράσις
ὑμῶν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἰτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα ἤχος Β'.

Τὴν θεοδώρητον χάριν τῶν θαυμάτων σου Τίρον Θεόδω-
ρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι. Δι' ἧς ἐφημοῦ-
μεν σε λέγοντες· αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦν-
τας, παινομένους, πλουτίζεις, καὶ διασώζεις πλεόντας, μάται-
ον δρασμόν ἐπέχεις οἰκείων, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς τοῖς
αἰτοῦσιν ἀθλητὰ. Νηπίοις χάριζι συμπαθῶς τὰ αἰτήματα.
Θερμὸς εὐρίσκη προστάτης τοῖς ἐπιτελοῦσι σου τὸ ἱερὸν
μνημόσυнын. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς, ἀθλητὰ ἱερώτατε τοῖς ἀνυ-
μνοῦσί σου τὸ μαρτύριον αἰτησάμεθα Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

ἤχος δ'.

Ἀθλητικὸν συστησάμενος στάδιον καὶ τῆς πλάνης
ἠνδραγάθησας Στρατηλάτα Θεόδωρε, τῇ πυριφθόγγῳ γλώττῃ
σου κατασχύνας Δικινίου τὸ ἀπάνθρωπον, Διὸ καὶ σὺν ἀγγέ-
λοις χορεύων μακάριε αἰτῆσαι Χριστῷ τῷ Θεῷ εἰρήνην δω-
ρήσασθαι τοῖς πιστῶς τελούσι τὸ μνημόσυнын σου.

ἤχος II Β'.

Φωστῆρες ἀνέτειλαν τῇ οἰκουμένῃ δύο παμφαεῖς, φωστῆρες
ὁ Τίρων καὶ Στρατηλάτης, τῶν θείων δωρεῶν οἱ φερώνυμοι.
Πυρὶ γὰρ ὁ μὲν ὀλοκαυθωθείς, ὡς ἄρτος ἡδύς τῇ Τριάδι προ-
σῆνεται ὁ δὲ τὰς παλάμας ἐκτείνας ἐν τῷ σταυρῷ εἰς οὐρανοὺς
ἀνελήλυθε συμβασιλεύων τῷ διὰ σταυροῦ τὸ κράτος τοῦ θανά-
του καταργήσαντι. Καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, δωρηθῆ-
ναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ἤχος II Δ'.

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων χαρμονικῶς νῦν ἐν τῷ τεμέ-
νει ὑμῶν ἀθλοφόροι Θεόδωροι. Καὶ ἀγγέλων τὰ τάγματα, τοὺς
ἀθλους κροτοῦσι τῆς καρτερίας, ὑμῶν ὑμνοδοῖς δεξιᾷ παρεχό-
μενος. Αὐτὸν ἱκετεύσατε, τοῦ φωτίσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς
τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν ἱεράν ὑμῶν πανήγυριν.

Δόξα. ἤχος II Δ'.

Τῶν Θεοῦ δωρεῶν ὡς φερώνυμους καὶ αὐτοῦ κληρονόμους
μακαριότητος, πάντες ἐφημήσωμεν πιστοὶ, καὶ μακαρίσωμεν ἐ-
παξίως Θεοδώρους τοὺς γενναίους Μεγαλομάστρας, τῆς οἰ-
κουμένης τοὺς ὑπερμάχους, καὶ θεροὺς ἀντιλήπτορας, Πρεσ-
βεύουσι γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Καὶ νῦν τῆς τυχούσης ἐορτῆς.

Ἡ τὸ Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ ἤχος II α' χαίροις ἀσκητικῶν ἀλη-
θῶς ἀγωνισμάτων.

Χαίρετε στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ τροπωσάμενοι ἐχθροῦ
τὴν παράταξιν, τῷ ὀπλῳ τῆς εὐσεβείας, οἱ τῶν πιστῶν στη-
ριγμοί. οἱ πολλοῖς βασάνοις ὠνησάμενοι Θεοῦ τὴν οὐράνιον
βασιλείαν Θεόδωροι περὶ τὸν ὑρόνον τοῦ Δεσπότη χορεύοντες
καὶ θεώσεως ἀπολαύοντες ἔνδοξοι, μέμνησθε τῶν τιμώντων
ὑμῶν τὴν μνήμην τὴν πάνσεπτον, καὶ προσκυνούντων ἐν πί-
στει, τὰ πανσεβάσματα λείψανα. Ἀφ' ὧν ἀναβλύζει, τοῖς αἰ-
τοῦσιν εὐρωστίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχοι Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ

Χαίροις ἡ Θεοδώρων δυὰς, τῶν ἀθλοφόρων τὸ σεπτὸν
ἀκροδῆριν, ὁ κόσμος τῆς ἐκκλησίας οἱ καθαιρέται ἐχθροῦ,
δωρεῶν ἐνθέων οἱ φερώνυμοι. Λαμπτήρες τὴν σύμπασαν,

καναυγάζοντες θαύμασι, στύλοι οἱ Θεοὶ, διαμείναντες ἄσειστοι, τῆς προσρήξεως τῶν ἀπείρων κολάσεων. Μάρτυρες καρτερώτατοι, οἱ λόγχῃ τῆς πίστεως κτείναντες πᾶσαν τὴν πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων μακάριοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στοιχ, Τοῖς Ἀγίοις τῆς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβόν, τῶν ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδέδεικται. Ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου καὶ μακαρίας ζωῆς τὴν τρυφὴν ἀξίως ἐκληρώσανο ἐν οἷς διαπρέποντες ἀθλοφόροι Θεόδωροι καὶ τῇ μιμήσει τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενοι καὶ καυχώμενοι, ταῖς τῶν ἀθλῶν λαμπρότησι, ἅπαντας τοὺς προσφεύγοντας ὑμῖν μετὰ πίστεως ἀπὸ παντοίων κινδύνων λυτροῦσθε καὶ περιστάσεων. Χριστὸν δυσωποῦντες τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος Π δ !

Ἀληθικῇ ἀνδρείᾳ καὶ λογικῇ λατρείᾳ καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς ἀθλοφόροι Χριστοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβές καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνές. Θείᾳ δυνάμει ἀσθενὲς ἀπεδείξατε. Καταφρονοῖντες τῶν βασάνων καὶ τοῦ πυρός. Ἄλλ' ὦ θείων δωρεῶν ἐπώνυμοι ἀπὸ παντὸς κινδύνου καὶ περιστάσεως ταῖς πρεσβείαις ὑμῶν Ἅγιοι σώζετε τῶν ὀρθοδόξων τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν τῆς τυχούσης ἐορτῆς ἡ «τὸ Ἀνύμφευτε Παρθένε».

Ἀπολυτίκιον ἡχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως.

Στρατολογία ἀληθεῖ Ἀθλοφόροι τοῦ οὐρανίου στρατηγοῦ Βασιλέως περικαλεῖς γεγέννησθε Θεόδωροι ὅπλοις γὰρ τῆς

πίστεως τειταγμένοι ἐμφρόνως κατεξολοθρεύσατε τῶν δαιμόνων τὰ σίφη καὶ τροπαιοῦχοι ὤφθητε Ἀθληταί. Ὅθεν ἐν πίστει Ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα τὸ αὐτό . . . Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς τὸ Ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον . . . Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν Α' στιχολογίαν. Κάθισμα ἡχος δ'. ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ Μεγαλόνυμοι Χριστοῦ Ἀθλοφόροι οἱ ἐπιπόθητοι Θεῷ καὶ Ἀγγέλοις οἱ θαυμαστοὶ καὶ ἔνδοξοι Θεόδωροι πάσας τὰς ὑψήλιον ἱεράς ἐκκλησίας σήμερον εὐφραίνουσι Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, καὶ συγκαλοῦσι πάντας τοὺς πιστοὺς πανηγυρῆσαι αὐτῶν τὸ μνημόσυνον.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μετὰ Θεὸν ἐπὶ τὴν σὴν Θεοτόκε προσπεφευγὼς ὁ ταπεινὸς σκέπην θείαν παρακαλῶ δεόμενος ἐλέησον Ἀγνή. Ὅτι ὑπερῆραν μοῦ κεφαλὴν ἁμαρτίαι καὶ πτοῦμαι Δέσποινα τὰς κολάσεις καὶ φρίττω· ἱκετηρίαν ποίησον σεμνὴ πρὸς τὸν Υἱὸν σου ἐκ τούτων ἑυσθῆναι με.

Μετὰ τὴν Β' στιχολογίαν.

Κάθισμα ἡχος γ'. *Θείας Πίστεως.*

Ἐργοῖς λάμπαντες τῆς εὐσεβείας πλάνην σβέσαντες κακοδοξίας ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται Θεόδωροι τὰς παρανόμων ἡσχύνετε φάλαγγας καὶ τὰ τῆς νίκης ἤρατ' ἐτρόπαια. Θεοὶ Μάρτυρες Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε δωρησάθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεῖα φύσεως οὐκ' ἐχωρίσθη σάρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου. Ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπίσας μεμένηκεν ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας

Πανάμωμον μόνος Κύριος· αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευσέ δοθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος·.

Μετὰ τὸ Πολυνέλεον Κάθισμα ἤχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον ἡ ἐκκλησία τὴν σεπτὴν πανήγυριν τῶν Θεοδώρων τῶν κλεινῶν, μετ' εὐφροσύνης κραυγάζουσα, σὺ μου τὸ κρότος Χριστὲ καὶ στερέωμα.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκιόν.

Ἐν τῇ σκέπῃ πάναγνε τῇ σῇ Πατρὶνὲν προσπεφυγόντων δέησιν προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα πρὸς τὸ Ὑιὸν σου σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχος τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ. Τὸ πᾶσα πνοή.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ὁρθρου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ὁ Ν'. ψαλμός

Δόξα ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων πρεσβαιαῖς, καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου . . . Στίχ. Ἐλῆσόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. Καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος Β' Φωστῆρες ἀνέτειλάν ὄρα εἰς τὴν λιτὴν.

Ὁ Κανὼν τῆς εορτῆς ἢ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων.
Ὡδὴ α'. ἤχος Π. δ'.

Ἀμαρτημάτων Φαραῶ.

Ταῖς ὑπερφώτοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενοι, τῷ σκοτεινῷ νέφει τῆς ψυχῆς μου λύσατε τὸν νοῦν μου καταυγάσατε καὶ τὰ χεῖλη μου πρὸς ὕμνον, ὑμᾶς γεραίρειν ἀνοίξατε Μάρτυρες Χριστοῦ μεγάλωνυμοι.

Ρωμαλαϊότητι φρενῶν ἀντέστητε, τοῖς ματαιόφρεσι, θύειν τοῖς ἀψύχοις, Ἀθληταὶ Θεόδωροι ὑμᾶς καταναγκάζουσι καὶ θυσίᾳ τελείᾳ, διὰ ποικίλων κολάσεων τῷ Βασιλεῖ προσενέχθητε. Λελογισμένη διανοία πάνσοφοι ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην Ἀθληταὶ Θεόδωροι λαμπροὶ μεγαλομάρτυρες ταῖς τοῦ πνεύματος ὁδواῖς, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Θεοτοκιόν. Φωτιστικαῖς σου πηγαζούσαις χάρισι Θεο-χάριτε, πύλη φωτὸς μόνη, Μάρτυρες οἱ ἐνδοξοὶ, φαιδρῶς καταναγάζόμενοι τὸ βαθύτατον σκότος, τῶν ἀνυποίστων κολάσεων. Σὲ ὑμνολογοῦντες παρέδραμον.

Κατασίᾳ ψάλλομεν, ἢ τὸ θείῳ καλυφθεῖς.—ἢ τὸ ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ' Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὡραιοτάτῳ λογισμῷ, καὶ σταθερᾷ διανοίᾳ τῶν βασάνων μεγαλώνυμε Τίρον τὴν πικρίαν ὑπελθὼν, πυρὶ ὀλοκαντούμενος, καὶ τῇ Τριᾷδι ἄρτος, εὐάρεστος, προσαγόμενος. Τρώσεις τύψεις χαλεπὰς, καὶ καταφλέξεις λαμπάδων καὶ Σταυρὸν καὶ τὰς βολὰς τὰς τῶν τόξων Στρατηλάτα καρτερῶς τὴν τῶν κορῶν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν τομὴν τῆς κάρας, διὰ Χριστὸν ἐκατέρησας.

Ταῖς τῶν αἱμάτων προχοαῖς, ἱερωτάτην πορφύραν ἐπιχρώσαντες πρεσβείας ποιεῖσθαι ἀθανάτῳ Βασιλεῖ Κυρίῳ παριστάμενοι, Τίρον καὶ Στρατηλάτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ὑμνούντων ὑμᾶς.

Θεοτόκιον.

Νομοθεσίαις τοῦ ἐκ σοῦ, σεσαρκωμένου Δεσπότη· πειθαρχοῦντες παναμώμητε Κόρη Θεοδώρων ἡ δυάς, ἀνόμους ἐτροπώσατο, Σὲ συνεργὸν εὐρόντες τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα Ἦχος π δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Οἰκουμένης φωστήρες ἀειλαμπεῖς, ἀνεδείχθητε πίστει μαρτυρικῇ ὅλην ἀναθέμενοι τὴν ἐλπίδα πρὸς Κύριον. Καὶ νοητῷ ἐλαίῳ τοῦ Πνεύματος ἅγιοι τὰς ψυχικὰς λαμπάδας ὑμῶν ἐφαιδρύνετε, ὅθεν καὶ ἰάματα, ὥσπερ νάματα ὥφθητε Ἀθλοφόροι Θεόδωροι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δοξα καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη δουλοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρρίμορφε τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος. Χαῖρε μόνῃ Κυρίᾳ τοῦ κόσμου Πανάχαρτε. Χαῖρε τό δοχεῖον τῆς Ἀγίας Τριάδος, Πατρός, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν οἰκητήριον, Μαριάμ. ἀειπάρθενε, Θεοτόκε πανύμνητε. Χαῖρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστάλακτε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοῦν τὸν πάντων ἐπέκεινα, θείαις ἀναβάσεσι, φανταζόμενοι τῆς σαρκὸς οὐκ ἐδειλίασαν, τὰς πικρὰς αἰχίας οἱ Θεόδωροι.

Ρητορεύοντες Μάρτυρες σάρκωσιν τοῦ Λόγου καθυπεμείνατε τὸν φλογμὸν καὶ τὴν ἀναίρεσιν πρὸς ἀθανασίαν μεταβαίνοντες.

Νεκρωθέντες τὰ σώματα, τοῖς τοῦ μαρτυρίου πόνοις οἱ Μάρτυρες, τὴν ζωὴν ἐκληρονόμησαν, τὴν εἰς τοὺς αἰῶνας διαμένουσαν.

Θεοτοκίον. Ἰσοδύναμον σύνθρονον, τέτοκα· τὸν Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι ὃν ἰκέτευε σωθῆναι με Παναγία Κόρη, Ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω

Μακρυνθέντες φιλίας σώματος Θεόδωροι, προσφκειώθητε διὰ πλείστων πόνων καὶ μεγίστων, Θεῷ πανοικτίρμονι τῷ ἡμᾶς δι' οἶκον πεφιληκότητι καὶ τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ ἀποκτείναντι πάθεσιν.

Τίρον καὶ Στρατηλάτ', τρίβου τῆς στενῆς ὁδοῦ πόροι γεγόναντε, πειρασμῶν νικᾶδες, ὡς ἀφροὺς θαλαττίου· ὠθούμενοι, ἀρραγαῖς ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραι τὴν καρδίαν, ἀθλοφόροι ἐδράσαντε· πίστεως.

Ὑπερβάντες τοὺς ὅρους τοὺς τῆς ἀνθρωπότητος θεομακάριστοι καὶ τῶν ὑπερφύσιν, ἐνωθέντες τελείαις καθάρσεσι, τὰς πικρὰς βασάνους καὶ ξεσμούς καὶ τὰς αἰχίσαις, ὑπηνέγκατε γνώμης στερερότητι.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴ, ὡς ὡραία, ὡς τῇ καθαρότητι περιαστράπτουσα τὸν ὡραῖον κάλλει ἐσωμάτωσας Λόγον, καὶ τέτοκα· τὸν τὸ αἷμα πᾶσι, θεουργικῶς Παρθενομήτορ, παρεχόμενον πλούτῳ χρηστότητος.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ναὸν τὸν εἰδωλικόν, καθεῖλες ζήλῳ τῆς πίστεως πυρούμενος πυρὰν Τίρον οὐκ ἐνάγκησας, ἀθεῶν Θεόδωρε, θῦμα τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων προσαγόμενος.

Ἐπέμεινας ἀνδρικῶς ἀγῶνας Μάρτυς πολυάθλη, καὶ τούτοις τὸ δυσεβὲς τυράννου κατέβαλες Λικινίου φρύαγμα, τῶν μαρτύρων κλέος Στρατηλάτα γενναιότητε.

Ὡς κρίνα ταῖς νοηταῖς κοιλάσιν αναβλαστήσαντες πληροῦτε πάντας ὁσμῆς ἐνθέου Θεόδωροι, καὶ ψυχῶν ἐλαύνετε, δυσωδίαν πᾶσαν Ἀθλοφόροι παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τὸν νῦν παθῶν ἀμαυρώσεως καὶ πλήρωσον χάριτος, τὴν ἐμὴν καρδίαν, Θεοτόκε παναμώμητε.

Κοντάκιον ἤχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς ἀθληταὶ καὶ ἀριστεῖς τοῦ Σωτῆρος καὶ χορηγοὶ τῶν δωρεῶν οὐρανόθεν ταῖς πρὸς θεὸν πρεσβείαις ὑμῶν ἅγιοι, πίστει δὲ προσφεύγοντες τῷ Ναῷ ὑμῶν πάντας νόσων τε καὶ θλίψεων καὶ παντοίων κινδύνων προφθάνοντες λυτρώσασθε ἡμᾶς καὶ πάσης ἀνάγκης Θεόδωροι ἑνδοξοί.

Ὁ οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ κάλλος τὸ ἐκλάμπρον δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ ἐνθέως τοῖς στεφάνοις τοῦς σεπτοῦς Θεοδόρους καταστέψωμεν. Δῶρα γὰρ Θεῷ μέγαρα τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθησαν ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι. Τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνικάσαντες Βελίαρ ἄθλοις σεπτοῖς ὁμβρίζουσιν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἰαμάτων τὰ ρεύματα σὺν τούτοις οὖν πᾶσι χαίρουσι καὶ παρέχουσι εἰρήνην ἀνέκλειπτον. Διὸ βοῶμεε αὐτοῖς ρύσασθε ἡμᾶς παντὸς κινδύνου Θεόδωροι ἑνδοξοί.

Τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων ἐνδόξων Μεγάλων Μαρτύρων Θεοδώρων Τίρονος καὶ Στρατηλάτου.

Ὑμνοὶ τὰ δῶρα κοινοὶ τοῖς Θεοδόροις ὁμονύμοις οὖσι τε καὶ συνωνύμοις, ὅς μὲν χαλκῷ ὅς δὲ πυρὶ θάνε τῶν Θεοδώρων.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λικινίου, ἐν ᾧ (320) καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὰ Εὐχάϊτα (τὰ ὁποῖα κοινῶς ὀνομάζονται Ἐφλεῖμ εὐρισκόμενα ἐν τῇ Γαλιταίᾳ) κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, τὴν εὐρισκόμενὴν κατὰ τὴν μαύρην θάλασσαν. Οὗτος λοιπὸν ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς καὶ κατὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν κατὰ τοῦ σώματος ὁραιότητα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων φρόνιμος καὶ γνωστικὸς ὑπὲρ τοὺς νέους τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Τόσσον ὅπου διὰ τὴν ἐνδλωττίαν του καὶ τὴν γνώσιν του τὸν ὀνόμαζον Βουσιρήτορα, ἦτοι βρύσιν τῆς ῥητορικῆς διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι ἐφιλοτιμοῦντο ν' ἀποκτήσωσι τὴν φιλίαν του. Ὅθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα εἶχε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδίδωκεν ἀρχιστρατήγον, τοῦ ἔδωκε δὲ καὶ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν πρὸς τιμὴν νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ μὴ ἡξέσθωσαν ὅτι εἶναι χριστιανὸς κεκοιμημένος. Ὁ δὲ Ἅγιος ὡς ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν, παρενθὺς ἐφανερώθη χριστιανός, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν διὰ Θεὸν ἀληθινόν. Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον καὶ ἐγίνοντο χριστιανοὶ καθεκάστην ἡμέραν ὅθεν ἐπλησίαζεν ἡ Ἡράκλεια ὅλη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ ἁγίου. Ὁ δὲ βασιλεὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔμελλεν εἰς τὴν Νικομήδειαν, καὶ ὡς ἤκουσε τὰ περὶ τοῦ ἁγίου πολὺ ἐλυπήθη, καὶ γράφει ἐπιστολὰς πρὸς αὐτὸν ἱλαράς καὶ ἐπαινετικάς ὅπου τοῦ ἔγραψεν οὕτω «Λικίνιος ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων τῷ Στρατηλάτῃ Θεοδώρῳ χαίρειν. Οἱ μέγαλλοι Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων μοῦ ὑπενθύμισαν νὰ κάμω μίαν ὑπόθεσιν ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ τὸ θέλημα αὐτῶν ἔχομεν ἡμεῖς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν τιμὴν πρῶτον δὲ καὶ ἡμεῖς τὸ κατὰ δύναμιν νὰ δείχνωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνο ὅπου ἀγατοῦν αὐτοὶ οἱ Θεοί, καὶ ἐπιμελώμεθα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ τὸ κάμνωμεν διὰ νὰ μᾶς μακροχρονοῦν καὶ νὰ μᾶς πολυμεροῦν καὶ ἄλλο δὲν ἀγατοῦν οἱ Θεοὶ παρὰ τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς βασιλεῖς καὶ ἀρχιστρατήγους. Ἐπειτα δὲ καὶ ἀπὸ τὸν κοινόν λαόν.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἡ τιμὴ τῶν Θεῶν νὰ προσκυνοῦμεν τὰ εἰδωλά

τας, ἵνα τοῦτο στέλλω ἐπιστολήν φιλικήν πρὸς ὑμᾶς κύριε Θεόδωρε ἵνα λάβῃς τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ διὰ δύο αἰτίαι ἓνα μὲν νὰ γράψωμεν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν διὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἄλλο δὲ νὰ πρωτοθυσιάσωμεν πρῶτον ἡμῖς πρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ ἴδῃ καὶ ὁ κοινὸς λαὸς τὴν ἰδικὴν μας ἀγάπην ὅπου ἔχομεν πρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ αὐξάνουν περισσότερο τὸς πόθους των πρὸς τὰ εἰδωλα Ὑγίαντες. Αὐτὴν τὴν γραφὴν ἔγραψεν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὴν ἔστειλε μὲ ἀρχοντας ἀνθρώπους πρὸς τὸν ἅγιον· ὁ δὲ ἅγιος ὡς εἶδε τοὺς βασιλικούς ἀνθρώπους, ἐδέχθη καὶ τοὺς ἐτίμησε καὶ δώρεας τοὺς ἔδωκε καὶ τρεῖς ἡμέρας τοὺς ἐφίλευσε. Μετὰ ταῦτα οἱ ἀρχοντες τοῦ εἶπαν νὰ υπάγουν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε «Καὶ τοῦ βασιλέως ἡ διαταγὴ νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἰδική σας μόνον εὐφραίνεσθε καὶ χαίρεσθε.» Ὅταν ἦλθεν ἡ προσδιορισμένη ἡμέρα, ὅπου τὸν ἐδιέτασεν ὁ βασιλεὺς ν' ἀναχωρήσῃ ἐγράψεν τρεῖς τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ βασιλέως, τοὺς δὲ λοιποὺς τοὺς ἔστειλε πρὸς τὸν βασιλέα μὲ ἐπιστολήν γράφων οὕτω «Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης Λικινίω τῷ Βασιλεῖ καὶ αὐτοκράτορι Ρωμαίων, Χαίρειν. Τὴν τιμίαν σου γραφὴν ἐδέχθην καὶ ὡς ἔπρεπε τὴν ἐπροσκύνησα· εἶδον νὰ μοὶ γράψῃς νὰ ἔλθω αὐτοῦ, μεγαλειότητε, δὲν εἶναι εἰς ἐμὲ εὐχολὸν νὰ ἔλθω αὐτόθι κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, διότι εἶναι μεγάλη ταραχὴ ἐν ταῦθα ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, διότι ἀφήσαντες τὴν πατριὸν τὸν θρησκείαν προσκυνεῖν τὸν Χριστόν, καὶ κινδυνεύει ἡ Ὁράκλειαν ὅλη νὰ ἐπαναστατήσῃ ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου· διὰ τοῦτο, πολὺ παρακαλῶ τὴν μεγαλειότητά σου, λάβε μόνος σου τὸν κόπον καὶ ἔλθ' ἐνταῦθα φέρε δὲ καὶ τὰ εἰδωλα τῶν μεγαλειτέρων θεῶν, ἓνα μὲν νὰ εἰσπνεύσῃς τὸν κόσμον τοῦτον, ἄλλο δὲ, νὰ κάμωμεν ἡμεῖς θυσίαν παρηγορίας των, διὰ νὰ μᾶς ἴδωσι καὶ νὰ μᾶς μιμηθῶσιν. Ὑγίαντες». Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς εἶδε τὴν τοιαύτην γραφὴν, πολὺ ἐχάρη, πῶς φροντίζει διὰ τὰ εἰδωλα· ὁ δὲ ἅγιος ἔγραψε τοῦτα διὰ δύο αἰτίας μίαν μὲν, νὰ μαρτυρήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Ὁράκλειαν διὰ νὰ ἀγιασῇ ἡ πατρίδα του ἄλλην δέ, διὰ νὰ στηρίξῃ μὲ τὸ μαρτύριον καὶ νὰ βεβαιώσῃ τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ἐσύναξε δὲ ὁ βασιλεὺς 8.000 στρατιώτας καὶ ἐπῆρε καὶ τὰ εἰδωλα τῶν μεγαλειτέρων Θεῶν, καὶ ἀνεχώρησε μὲ χαρὰν διὰ τὴν Ὁράκλειαν μὴ γνωρίζων τί ἦτο ἡ ἔννοια τοῦ ἁγίου· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα προσευνόμενος ὁ ἅγιος εἶδεν ὡς νὰ ἐγάλασεν ἡ σκέπη τοῦ οἴκου ὅπου ἔμενε, καὶ φλόγα μεγάλη ἀνέβαινε καὶ ἐκατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ φωνὴ ἠκούσθη οὐρανόθεν, λέγουσα «Θάρρει Θεόδωρε διότι μετὰ σοῦ ἐγὼ εἶμαι». Ὅταν δὲ ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν ὁ ἅγιος, ἐγνώρισε ὅτι διὰ

αὐτὸν ἦτο τὸ ὄραμα, καὶ ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ μαρτυρήσῃ. Ὅταν δέξονσεν, ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐπροσηύχετο, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, μετὰ δακρύων λέγων «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, σὺ ὅπου κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ μᾶς δείξῃς ὁδὸν καὶ τρόπον, πῶς νὰ ἐρχώμεθα καὶ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ὅπου ἐφόρεσας σάρκα ἀνθρωπίνην, διὰ νὰ σώσῃς τὸν ἄνθρωπον· σὺ ὅπου ὑπέμεινας σταυρόν καὶ θάνατον διὰ νὰ δείξῃς καὶ εἰς ἡμᾶς πῶς νὰ ὑπομένωμεν τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἀγάπην σου, σὺ δυνάμωσόν με, σὺ ἐνίσχυσόν με νὰ μαρτυρήσω διὰ τὸ ὄνομά σου» αὐτὰ ἐπροσευχήθη ὁ ἅγιος καὶ ἔπειτα ἐνέφθη ἐλαμπροφόρεσε καὶ ἱππέυσας προὔπλντησεν αὐτοὺς ὡς ἔπρεπε. Ἐκεῖ δὲ ἀπὸ ἐσυναντήθησαν ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος καὶ λέγει εἰς τὸν βασιλέα. «Χαίροις βασιλεῦ θειότατε καὶ αὐτοκράτορ». Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίθη «Χαίροις καὶ σὺ Θεόδωρε ἡλιόρατε καὶ ὥραιότατε.» Συνομιλοῦντες δὲ ἀμφοτέρω ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκάθησεν ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου ἐπῆρε δὲ καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος· τότε ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἔρηξε νὰ ἐγκοιμάσῃ τὸν τόπον, καὶ τὸν λαόν καὶ τὸν ἅγιον λέγων. «Ἀληθῶς ὁ τόπος οὗτος θεοῦ θρόνος εἶναι, ἄξιός νὰ ὀνομάζεται, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει εἶναι ἄλλον οὐρανόν νὰ ὀνομάζωμεν τὸν τόπον τοῦτον οἱ ἄνθρωποι, ἐπεὶ καὶ ἡ πόλις μεγάλη εἶναι καὶ οἱ κάτοικοι πολλοὶ καὶ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι εἶναι πρὸς τοὺς θεοὺς· ὅτι εἰς ἄλλην πόλιν δὲν τιμῶνται τόσοι πολλοὶ οἱ θεοὶ, ὡς ἐνταῦθα ἀλλὰ οὐδὲ ἄλλος τόπος εἶναι καταλληλότερος εἰς προσκύνῃσιν τῶν μεγάλων θεῶν ὡς τοῦτον· διὰ τοῦτο καὶ ὁ θαυμαστός καὶ ἀνδρείος ἐκεῖνος Ὁράκλειος, ὁ θεός, ὁ υἱός τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ Διὸς καὶ τῆς θεᾶς Ἀλμύνης ἠγάπησε τὸν τόπον τοῦτον καὶ εἰς τὸ ὄνομά του ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ταύτην Ὁράκλειαν κατ' ἀλήθειαν ἄξιός τόπος εἶναι πρὸς τιμὴν σου· κύριε Θεόδωρε ἐσὺ πρέπει νὰ ἀρχῇς τῆς τοιαύτης θαυμαστῆς πόλεως· σὺ εἶσαι ἄξιός νὰ κυβερνᾷς τοσοῦτον λαόν, ὅτι εἶσαι εὐσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅτι ἡ ἀγάπη σου ὅλη πρὸς τὰ εἰδωλα εἶναι ὅτι νύκτα καὶ ἡμέρα ἄλλο δὲν φροντίζεις παρὰ πῶς νὰ ἀρέσῃς τοῖς θεοῖς τῶν Ἑλλήνων. Τό λοιπόν δεῖξον τὴν ἀγάπην ὅπου ἔχεις πρὸς τοὺς θεοὺς τώρα ἐμπροσθέν μας καὶ θυσίασε τοῖς θεοῖς ἵνα ἴδῃ καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαός νὰ σε γνωρίσῃ ὅτι εἶσαι φίλος τῶν μεγάλων θεῶν καὶ τοῦ Βασιλέως». Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς κολακεύων τὸν ἅγιον, ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη «Μεγαλειότατε ἡ διαταγὴ σου νὰ γίνῃ, πλην δός μοι κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὰ εἰδωλα τῶν μεγα-

λητέρων θεῶν τῶν Ἑλλήνων τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νὰ τοὺς θυσιάσω ταύτην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐρχομένην, καὶ ὅταν θὰ διατάξης νὰ τοὺς θυσιάσω καὶ εἰς τὸ φανερὸν». Ἦκουσεν ὁ βασιλεὺς καὶ πολὺ ἔχαιρε· καὶ παρενθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἰδωλα ὅπου εἶχεν ὁ δὲ ἅγιος τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἶκον του καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ συνέτριψεν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν δὲ παρῆλθον δύο ἡμέραι προσεκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο ὅπου ἐπέσχθη, ἐπῆγε λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ ἀθήσας πλησίον τοῦ βασιλέως εἰς τὸ δεξιὸν μέρος. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ βασιλεὺς «Σοφώτατε Θεόδωρε ἴδου ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς θυσίας· ἐλθὲ λοιπὸν καὶ θυσιάσας εἰς τὸ φανερὸν τοῖς θεοῖς ὅπως ἴδωσι καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἄνθρωποι καὶ γίνουν προθυμότεροι πρὸς τοὺς θεοὺς». Λέγων δὲ ὁ βασιλεὺς τούτους τοὺς λόγους ἐκάντωντος τις Μαξέντιος ὀνομαζόμενος, παριστάμενος εἶπε τοῦ βασιλέως. «Μὰ τοὺς μεγάλους θεοὺς βασιλεῦ σήμερον ἡπατήθη ἡ μεγαλειότης σου ἀπὸ τοῦτον τὸν μαρόν Θεόδωρον· διότι χθὲς εἶδον ἐγὼ τὴν χρυσὴν κεφαλὴν τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος εἰς ἐνὸς πτωχοῦ τὰς χεῖρας· τὴν ἠρώτησα ποῦ τὴν εὔρε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸς ὁ Θεόδωρος τοῦ τὴν ἐχάρισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἤκουσε ταῦτα πολὺ ἐταράχθη καὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Μὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου ὦ βασιλεῦ ἀληθῶς· λέγει ὁ Μαξέντιος ἀλλ' ὅμως καλῶς ἐποίησα μεγαλειότατε, καὶ τοὺς συνέτριψα, ἐπειδὴ οἱ θεοὶ σου ἀφοῦ τὸν ἑαυτῶν τὸν δὲν δύνανται νὰ βοηθήσωσι πῶς θὰ δυνηθῶν νὰ βοηθήσωσιν ἡμᾶς».

Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἤκουσε ταῦτα ἔγεινεν ὅλως διόλου ἄφωνος καὶ ἔξω φρένων ἐκ τῆς πολλῆς του λύπης ἔβαλε τὴν δεξιάν του χεῖρα εἰς τὸ μάγουλόν του λέγων· «Θεόδωρε αὐταὶ εἶναι αἱ ἀμοιβαὶ πρὸς τοὺς θεοὺς· αὐτὰ ἐθάρρουν ἐγὼ ὅταν σὲ ἐτίμων· ὁὕτως ἡλπίζον νὰ κάμῃς ἐσὺ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ πρὸς ἡμᾶς· αὐτὰ περιέμενον ἐγὼ καὶ ἀνεγώρησα ἀπὸ τὴν Νικομήδεαν καὶ ἦλθον εἰς τοὺς πόδας σου· κακὴ καὶ ἀνοσία κεφαλὴ, μὲ τοιοῦτον δόλον μεῖξαμες καὶ ἦλθον ἐταῦθα μαρῶτατε; ὅντως τῆς πονηρίας εἶσαι κατοικητήριον ἀσεβέστατε κατὰ ἀλήθειαν υἱὸς τῆς πανουργίας εἶσαι παμμίαρε· ἀλλὰ μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν δὲν θὰ χωνεύσω αὐτὰ ἐγὼ οὔτε εἰς καλὸν θὰ σοῦ εὔγῃ αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα ἀναιδέστατε.»

Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Βασιλεῦ ἄγνωστε καὶ μαρότατε τι θυμώνεις τόσο πολύ· ἴδὲ καὶ μόνος σου καὶ ἐννόησον τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου· ἐάν αὐτοὶ ἦσαν ἀληθεῖς θεοὶ πῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ βοηθή-

σουν τὸν ἑαυτῶν τὸν; πῶς ὅταν τοὺς κατέκοπτα δὲν ὠργίζοντο; πῶς δὲν ἔστειλαν πῖρ νὰ με κατακαύσουν· ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι μόνον καθάρως χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς συνετρίβησαν μὲ χεῖρα ἀνθρώπινην διὰ τοῦτο, βασιλεῦ ἐάν μὲν ὠργίζεσαι ἐσὺ ἐγὼ δὲ περιγέλῳ διὰ τὴν ἀγνωσίαν ὅπου ἔχεις· ἐάν ἐσὺ θυμώνεις ἐγὼ ἀνδρείωνομαι· ἐάν ἐσὺ θεωραχῇς, ἐγὼ θεολογῶ· ἐάν ἐσὺ λατρεύῃς εἴδωλα νεκρὰ καὶ ἄψυχα, ἐγὼ λατρεύω τὸν Χριστὸν τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἐάν σὺ λυπήσῃς ἐγὼ χαίρομαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν θεῶν.»

Ὅταν ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς ὅλος ἡλλοιώθη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἡλλάξε ἀπὸ τὸν θυμὸν· καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ τὸν τεντώσουν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη καὶ νὰ τὸν δέρουν με ὠμά νεῦρα βωδίων. εἰς μὲν τὴν ῥάχιν τοῦ ἀθλητοῦ ἐπακοσίας πληγὰς εἰς τὴν κοιλίαν 50 τὸν δὲ λαίμον τοῦ ἁγίου νὰ κτυπῶσι με μολυβδίνας σφαίρας. Ἐπειτα ἔξουσιν αὐτὸν καὶ με λαμπάδας καύουσιν· κατόπιν δὲ τρίβωσιν τὰς σάρκας αὐτοῦ με τοῦβλα καὶ κεραμίδια, καὶ οὕτω ῥίπτουσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλάκην καὶ σφύζουσιν τοὺς πόδας αὐτοῦ με τὸ τιμωρητικὸν ἐκεῖνο ξύλον ἀφίνοντας αὐτὸν νηστικὸν 7 ἡμέρας καὶ ὅμως ὁ ἅγιος τὰ ὑπέφερε ὅλα ταῦτα καὶ παιδευόμενος ἄλλο δὲν εἶπεν ἔμῃ «Δόξα σοι ὁ θεός», ἀλλὰ καὶ λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐκείνας τὰς 7 ἡμέρας, πένασμένος καὶ διψασμένος, μόνον ἡ χάρις τοῦ θεοῦ τὸν ἐδυνάμωνε. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἐββαλίαν ἀπὸ τὴν φυλάκην καὶ ἤρχισε πάλιν με κολακείας νὰ λαγῇ πρὸς τὸς ἅγιον. «Πολλὰ τινὰ συμβαίνουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἔπεν ἡμεῖς δὲν ἐννέμεθα νὰ τὰ ἐννοήσωμεν, ὥς καὶ αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις ὅπου ἔγινεν εἰς ἐσὲ φίλε μου Θεόδωρε, τὸ μὲν πόθεν καὶ διατί ὀνειδίσας τοὺς θεοὺς καὶ πῶς ὑπέμεινας εἰς τόσας παιδεύσεις δὲν ἔνυμαι νὰ τὸ ἐννοήσω· θέλω τὴν νύκτα νὰ συνέλθῃς καὶ νὰ θυσιάσῃς τοῖς μεγάλοις θεοῖς καὶ αὐτοὶ ὥς ἐλεήμονες ὅπου εἶναι, θὰ σὲ συγχωρήσωσι εἰς ὅτι καὶ ἂν ἔπαισες πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ διὰ τὰς τιμωρίας καὶ διὰ τὰς παιδεύσεις ὅπου σοῦ ἔκαμα, θέλω σὲ ἀνταμείψω με πλουσίας δωρεάς.» Ὁ ἅγιος τότε ἀπεκρίθη· «Δὲν εἶναι βασιλεῦ, δυνατόν νὰ ἀρνιθῶ ἐγὼ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅχι νὰ ἠθελες νὰ μοῦ δώσῃς χαρίσματα ἀλλὰ καὶ νὰ με ἠθελες κατακόψει εἰς λεπτὰ τεμάχια, πάλιν δὲν ἠθελες δυνηθῇ νὰ με χωρίσῃς ἀπὸ τὸν Χριστὸν μου, καὶ ἐάν θέλῃς νὰ τὸ ἴδῃς ὅτι ἀληθῶς σου λέγω. δοξίμασ' τὸ διὰ νὰ βεβαιωθῇς ὅτι δὲν εἶναι καμμία παιδεύσεις ὅπου νὰ με χωρίσῃ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου». Ταῦτα ὅταν ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς διέταξε νὰ στηθῶν σταυρὸν ὀρθιον ἔξω τῆς πόλεως καὶ νὰ

σταυρώσουν τὸν ἅγιον. Ἐπῆραν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον. καὶ ἐκάρφωσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸν σταυρὸν· ἔπειτα (ὃ τῆς θηριώδους ἀπανθρωπίας) ἐπέρασαν εἰς τὸ παιδογόνον καὶ κρύφιον μέλος τοῦ μάρτυρος μίαν περόνην ἣ ὁποία ἔφθασε μέχρι τῶν ἐντοσθίων του. Ἰσταντο δὲ γύρωθεν καὶ παιδιὰ τὰ ὁποία ἐτόξευον τὸν ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον, ὅθεν ἀπὸ τὰ βέλη ἐχύθησαν αἱ κόραι τῶν οφθαλμῶν του. Ἄλλοι δὲ ἐξέκοιψαν καὶ τὰ σπέρματόνα του μέλη καὶ ὁμως ὁ ἅγιος ἐσταυρωμένος ὑπέμεινε γενναίως, καὶ ἐκ βάθους καρδίας ἔλεγε. «Κύριε, Κύριε ὁ Θεὸς μου, σὺ μοῦ προεῖπες ὅτι μετ' ἐμοῦ εἶσαι καὶ τώρα πῶς ἔλειψες ἀπ' ἐμοῦ; Ἰδοὺ ἔφθασε καιρὸς βοηθείας· διὰ τοῦτο βοήθησόν με. διότι καὶ ἐγὼ διὰ σὲ πάσχω ὅλα ταῦτα· διὰ τὴν ἀγάπην σου παρέδωκα τὸ σῶμα μου εἰς τοιαύτας τιμωρίας, σὺ λοιπὸν ὁ Θεὸς μου, δυνάμισόν με, καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑπομένω περισσότερον· καὶ λέγων ταῦτα ὁ ἅγιος εἶδε ἕνα ὑπηρετὴν του, ὀνόματι Οὐάρον, πῶς ἐκλαίει καὶ ἔγραφε τὰ μαρτύριά του καὶ τοῦ λέγει σιγὰ. «Τέκνον μου Οὐάρε, νὰ μὴν ἀφήσης τὴν ἐργασίαν σου, ὑπόμεινε ἕως οὗ νὰ γράψῃς ὅλον μου τὸ μαρτύριον». Ταῦτα εἶπεν ὁ μάρτυς, καὶ ἐσιώπησε παντελῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἔμεινε τὴν νύκτα εἰς τὸν σταυρὸν, διὰ τοῦτο ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος ὅτι ἦδη ἀπέθανεν· ἠπατάτο ὁμως ὁ μάταιος, διότι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ ἔλυσεν τὸν ἅγιον ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ ὅλον ὑγιὴ ἐποίησεν, ἔπειτα τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε· Χαίροις, Θεόδωρε στρατιώτα τοῦ Χριστοῦ· θάρρει καὶ δυναμώνου ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ μετὰ σοῦ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ διατι εἶπες ὅτι σὲ ἐγκατέλειπεν, τελείωσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ θέλεις ἔλθῃ πρὸς τὸν κύριον νὰ λάβῃς τὸν ἡτοιμασμένον σοι Στέφανον.» Ταῦτα εἶπεν ὁ ἄγγελος καὶ παρευθὺς ἐγένεν ἄφαντος ὁ δὲ ἅγιος ὡς εἶδε τὸν ἑαυτὸν του λυτὸν, ἤρασε ψάλλον τὸν Θεὸν νὰ λέγῃ· «Ὑψώσω σε Κύριε ὁ Θεὸς μου ὁ βασιλεὺς μου καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.» Καὶ οὕτως εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διήλθε τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτε δὲ ἐξημέρωσεν ἔστειλεν ὁ Λικίνιος δύο ἀνθρώπους Ἀντίοχον καὶ Πατρίκιον ὀνομαζομένους διὰ νὰ σιμώσωσι τὸ σῶμά του καὶ νὰ τὸ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ μὴ τὸ πάρονται οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔχωσιν διὰ ἁγιασμόν των. Ὑπῆγον λοιπὸν οἱ ἀπεσταλμένοι, καὶ τὸν μὲν σταυρὸν εὗρον κατὰ γῆς, τὸν δὲ ἅγιον οὐκ εἶδον· ἀπεκρίθη ὁ Ἀντίοχος καὶ λέγει πρὸς τὸν Πατρίκιον.

«Ἀληθῶς λέγουν οἱ Γαλιλαῖοι ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν ἀνέστηθῃ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς· ἰδοὺ ἀνέστησε καὶ τὸν δοῦλον του Θεόδωρον καὶ τὸν ἐβαλε μαζί του καὶ δὲν τὸν εὐρίσκομεν.» Ὁ δὲ Πατρίκιος ὡς ἤκουσεν ὑπῆγεν πλησιέστερον καὶ βλέπει καθαρῶς ὅτι ἦτο ὁ ἅγιος λυτὸς καὶ ὑγιής, καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεόν· τότε ὡς εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐκράξαν μεγαλοφώνως. «Μάγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν» καὶ πρὸς τὸν ἅγιον εἶπον «Δεόμεθά σου μάρτυς τοῦ Χριστοῦ δέξαι μας, καὶ ἡμᾶς χριστιανοὶ εἴμεθα» καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν αὐτὴν τὴν ὥραν· καὶ ἄλλοι ὀγδοήκοντα πέντε ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ὡς ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν Ἐπίτροπον τῆς βασιλείας του ἵτοι τὸν ἀνθύπατον Κέστην ὀνόματι μετρίκσιους στρατιώτας διὰ νὰ τὸν θανατώσωσι, καὶ ὡς ἐπῆγαν καὶ αὐτοὶ καὶ εἶδον τὸν ἅγιον ζῶντα, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ καὶ πλῆθος πολὺ καὶ ἄπειρον τῶν ἀνθρώπων ἐσύνδραμε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν τὸν Χριστόν.

Τότε εἰς στρατιώτης Λεάνδρος καλούμενος, ἐπῆγε καὶ εἶπε τοῦ βασιλέως· «Γίνωσκε μεγαλειότατε, ὅτι ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἡρακλείας ἄφησαν τὰ εἰδῶλα καὶ πιστεύουν τὸν λεγόμενον Χριστὸν ἀπὸ τὰς μαγείας τοῦ πλάγου Θεοδώρου.» Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Λικίνιος καὶ βλέπων, ὅτι ἡ πόλις ἦτο τεταραγμένη, ἐπρόσταξε τὸν διατεταγμένον στρατιώτην μετ' ἄλλων στρατιωτῶν νὰ ἀποκεφαλίσῃ τὸν ἅγιον. Χριστιανοὶ δὲ πολλοὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι, ἐμπόδιζον τοὺς στρατιώτας· ἀλλ' ὁ ἅγιος μόλις κατέπαυσε τοὺς Χριστιανούς λέγων· «Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, μὴ ὀργίζεσθε κατὰ τοῦ βασιλέως Λικίνιου, διότι αὐτὸς εἶνε ὑπηρετὴς τοῦ πατρὸς του διαβόλου, ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ἡγαπημένον μου Χριστόν.» λέγων αὐτὰ ὁ ἅγιος ἔκαμε τὸν σταυρὸν του εἰς ὅλον τὸ σῶμα του καὶ πρὸς τὸν ταχυγράφον του Λῦγαρον εἶπε. «Τέκνον μου νὰ μὴ ἀμελήσης νὰ γράψῃς τὸ μαρτύριόν μου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς μου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν μου νὰ πάρῃς τὸ σῶμα μου νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὰ Εὐχάϊτα τὴν πατρίδα μου, καὶ χαίρε καὶ εὐφραίνου, καὶ πιστεύε εἰς τὸν Χριστόν.» Καὶ παρευθὺς μετὰ τὸν λόγον ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ὁ στρατιώτης τὸν ἀπεκεφάλισε. Τότε τινὲς Χριστιανοὶ εὐσεβεῖς ἔλαβον τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου καὶ μετὰ λαμπάδας καὶ θυμιάματα τὸ ἐπῆγαν εἰς τὰ Εὐχάϊτα καὶ ἐτέθη εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον καθὼς ὁ μάρτυς ἐπρόσταξε περὶ τούτου τὸν ταχυγράφον του Λῦγαρον, ὁ ὁποῖος παρὸν εἰς τὸ μαρτύριόν του ἔγραψε τὰς κατὰ μέρος ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ ἁγίου, πρὸς τὸν βασιλέα καὶ

τὰ διάφορα εἶδη τῶν βασάνων ὅσα ἔλαβεν καὶ τὰς παρὰ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεις ὅσων ἡξιώθη καὶ πολλῶν θαυμάτων ἅτινα ἐγένοντο διὰ πρεσβειῶν αὐτοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἅτινα παρελείφθησαν συντομίας ἕνεκα.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΤΙΡΩΝΟΣ

ΤΗ 17ῃ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΜΗΝΙ ΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΤΙΡΩΝΟΣ

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν βασιλέων Μαξιμιανῶν καὶ Μαξιμίνου. ἐν ἔτει 297 καταγόμενος ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀμασίας (πόλεως τῆς Καππαδοκίας) ἀπὸ τοῦ χωρίου τῶν Χουμιαλῶν. Κατ' ἐκείγον τὸν καιρὸν ἐστειλαν οἱ βασιλεῖς διαταγὰς, ὅτι ὅποιος ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ πιστεύσει εἰς τὰ εἰδωλα μεγάλης τιμᾶς νὰ ἔχη ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, ἐὰν δὲ δὲν ἐθυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα ἀλλὰ ἔμεινεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ κυρίου, τιμωρίας ἀπεθνήσκον· ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ μεγαλομάρτυς Θεόδωρος, ὁ σήμερον ἑορταζόμενος. Ἦτο Χριστιανὸς νεκρυμμένος καὶ ἐφοβείτο νὰ παρουσιασθῇ, ὅχι διὰ τὰ μαρτύρια, ἀλλὰ διότι ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο ἐκ Θεοῦ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ἀκόμη διὰ τοῦτο ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἦτο θέλημα Θεοῦ· καὶ ἡ δοκιμὴ ἦτο τοιαύτη.

Ὁ ἅγιος ἐπειδὴ ἦτο γυναικὶς καὶ ἀνδρείος ἦτο εἰς τὸ τάγμα τῶν Τιρώνων (νεοσυλλέκτων). Μέλλοντες δὲ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Ἀνατολὴν διὰ φύλαξιν, ἐδιωρίσθη εἰς τὸ τάγμα Λεγεῶν (διαλεκτῶν). Ἦσαν δὲ 893 στρατιῶται, διότι τὰ γράμματα τοῦ Λεγεῶνος προστιθέμενα κάμνουν τὸν ἀριθμὸν 893. Λοιπὸν ἀνεχώρησαν μετὰ τὸν ἀρχηγόν των Βρίγκαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, εἰς τὴν πόλιν τῶν Εὐχαΐτων πλησίον δὲ αὐτῆς τῆς πόλεως ἕως 40 μίλια ἦτο μέγα δάσος καὶ κατάρχει εἰς αὐτὸ ὄφις μέγας καὶ φοβερός καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διαβῇ διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, πολλοὶ ἄνθρωποι ἄφησαν τὰ κτήματά των ποῦ ἔχον ἐκεῖ πλησίον φοβούμενοι τὸ θηρίον· ὁ ἅγιος Θεόδωρος θέλων νὰ δοκιμάσῃ καὶ νὰ

ἰδῇ εἰναι θέλημα Θεοῦ νὰ μαρτυρήσῃ μετέβη ἐκεῖ εἰς τὸ δάσος καὶ ἐζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸ θηρίον, περιπατῶν ἐφιππος ἐκοπίασε πολὺν καὶ διὰ νὰ ἀναπαυθῇ παρεμύρισε ὀλίγον πρὸς τὸ δάσος καὶ ἐκοιμήθη. Γυνή τις πλουσία ὀνόματι Εὐσεβεία, διέβαιναν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον, φιλόανθρωπος οὕσα τὸν ἐξύπνησε λέγουσα· «ὦ νεανία, ἐὰν θέλῃς τὴν ζωὴν σου φύγε ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου· διότι κατοικεῖ θηρίον μέγα καὶ φοβερόν, καὶ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ διαβῇ ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον καὶ πῶς ἐσὺ ἐτόλμης καὶ ἤλθες ἀπ' ἐδῶ;» ὁ δὲ ἅγιος τῆς εἶπε· «καὶ ποῖα εἶσαι; συ; ἀπεκρίθη δὲ ἡ γυνή· «ἐγὼ εἰμι Χριστιανή, καὶ ἔχω κτήμα ἐδῶ ἐκ τῶν γονέων μου καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἐκ τοῦ θηρίου, θὰ τὸ ἀφήσω, διότι πολλοὺς ἀνθρώπους εἶδον ἐνώπιόν μου, ὅπου τοὺς ἐφόνευσεν ὁ δράκων, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μένῃς αὐτόθι καὶ γίνῃς τροφὴ τοῦ θηρίου» λέγει δὲ εἰς αὐτήν ὁ ἅγιος· «Γύναι μὴ φοβοῦ μηδὲ δάκρυζε, σήμερον θέλεις ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ θηρίον, ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς θέλει καταργήσῃ τὴν δύναμιν του καὶ θέλει ὅς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν πειρασμόν του· καὶ διὰ τὴν χάριν τοῦ με ἐξύπνησες, ὁ Θεὸς νὰ σοὺ δώσῃ πάλιν τὸν τόπον ὅπου εἶδες κληρονομίαν·» αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον του, καὶ ὤρμησε πάλιν ἐντὸς τοῦ δάσους· καὶ ἄκουει τὸν κτύπον ὅπου ἔκαμε τὸ θηρίον, ἔδραμε πρὸς τὸν κτύπον καὶ εἶδεν, ὅτι εὐρήκεν ὁ δράκων ὅλος φοβερός, πῦρ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ συριγμὸν δυνατόν ἔκαμνε, ὁ δὲ ἅγιος ποιήσας εὐθὺς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἔδραμε ἐναντίον τοῦ δράκοντος καὶ μετὰ τὸ κοντάριόν του τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ θηρίον ἐκ τοῦ πόνου ἐσύριξε δυνάτῃ καὶ τὴν οὐρὰν του περιεκύρυσεν καὶ ἄλλα σχήματα φοβερὰ ἀφ' οὗ ἔκαμε ἐψόφησεν. Τότε ὁ ἅγιος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δάσος χαίρων καὶ ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ μαρτυρήσῃ, ἐπειδὴ ἐνίκησεν ἐκεῖνο τὸ φοβερόν θηρίον. Διὰ τοῦτο ἐννόησεν ὅτι θὰ νικήσῃ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ νοητοῦ θηρίου, τοῦ Διαβόλου. Ἀφ' οὗ ἠλευθέρωσε τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐκ τοῦ θηρίου μετέβη πάλιν ὁ ἅγιος εἰς τοὺς λοιποὺς στρατιώτας τοῦ τάγματός του. Ἦλθε λοιπὸν ὁ ἅγιος εἰς τοὺς λοιποὺς στρατιῶται καὶ ὁ ἀρχηγός των Βρίγκας ἤθελε νὰ θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδωλα, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι στρατιῶται, μετέβαινον καὶ ἐθυσίαζον, ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος, ἔμεινεν εἰς τὴν σκηνὴν του· τότε ἐγνωρίσθη ὅτι εἶναι Χριστιανός. Ὁ δὲ Βρίγκας, ὅταν ἐμαθεν ὅτι ἅγιος εἶναι Χριστιανός, συνανθρωπίσας ὅλον τὸν στρατὸν λέγει εἰς τὸν ἅγιον· «Θεόδωρε διατὶ δὲν θυσιάζεις, ὅπως ὅλοι μας; ἢ ὡς πῶς σὺ εἶσαι Χριστιανός;» ἀπεκρίθη δὲ

ὁ ἅγιος με πολλὴν παρηγοσίαν λέγων· «ἐγὼ εἶμαι χριστιανὸς ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὸν Χριστὸν μου πιστεύω, καὶ εἰς αὐτὸν θέλω νὰ θυσιάσω» λέγει ὁ Βορίγκας· «Θεόδωρε ἔχε τὴν πρώτην σου τιμὴν, καὶ ἔλα θυσιάσας τοῖς εἰδώλοις καὶ μὴ θέλεις ἐσὺ σήμερον νὰ ἀτιμασθῇς ἀπὸ ὅλον σου τὸ γένος καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς συντρόφους σου νὰ πάθης κακόν, ἀλλὰ θυσιάσας ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι στρατιῶται, καὶ μὴν γίνεσαι παραβάτης τῶν βασιλικῶν διαταγμάτων· διότι ἐὰν τὸ μάθῃ ὁ βασιλεὺς θὰ πάθῃς μεγάλην ζημίαν»· ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «ἐγὼ φανερὰ σοῦ τό εἶπον ὅτι εἶμαι Χριστιανός, καὶ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ πάλιν σοῦ τὸ λέγω ὅτι χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστὸν μου προσκυνῶ καὶ αὐτοῦ ἴμαι στρατιώτης, καὶ αὐτῷ θυσιάζω»· ὁ δὲ Βορίγκας εἶπε· «καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι χριστιανοὶ εἶναι, καὶ πάλιν θυσιάζουν καὶ πάλιν εἶναι στρατιῶται» αὐτὸν δὲ τὸν λόγον εἶπεν ὁ Βορίγκας· ὅχι διότι ἦσαν οἱ στρατιῶται Χριστιανοὶ ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ, νὰ ἴδῃ ἐὰν εἶναι καὶ ἄλλος Χριστιανὸς ἐκ τῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ ἅγιος ὅταν ἤκουσε τὸν λόγον αὐτὸν εἶπε· «ἐκαστος γνωρίζει τίνας εἶναι στρατιώτης, ἐγὼ δὲ γνωρίζω καὶ ὁμολογῶ, ὅτι τοῦ οὐρανοῦ βασιλεὺς εἶμαι στρατιώτης, ἐγὼ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνον ἔχω βασιλεῦσα, καὶ ἐκεῖνῳ στρατεύομαι. Ἐνας ἐκεῖ δέκαρχος ὀνόματι Ποσειδώνιος ἀπεκρίθη με εἰρωνεῖαν, λέγων πρὸς τὸν ἅγιον θέλων νὰ τὸν περιπαίξῃ. «Θεόδωρε, ἔχει ὁ Θεός σου υἱόν;» ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη με πολλὴν παρηγοσίαν λέγων· «ναὶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ τὸ λέγει· «τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν· «ὁ δὲ Βορίγκας εἶπε· καὶ δυνάμεθα Θεόδωρε νὰ ἴδωμεν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ σου ὅπου λέγεις;» ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «ὅταν ἀφήσῃς τὴν πλάνην σου καὶ γίνῃς Χριστιανός, τότε θὰ ἐννοήσῃς ποῖος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποῦ σοῦ λέγω» λέγει ὁ Ποσειδώνιος παιρικαιτικῶς, «καὶ ἐὰν ἠθέλαμεν ἐννοήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ σου τί καλὸν ἠθέλαμεν πάθει ἢ τί κακὸν θὰ μᾶς ἔλθῃ;» ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν· «πολὺ εἶναι Ποσειδωνίῃ νὰ ἀφήσῃς τὴν πλάνην καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀφήσῃς τὸ σκότος, νὰ ἔλθῃς πρὸς τὸ φῶς, νὰ ἀφήσῃς τὸ σφάλμα τοῦ φθαρτοῦ βασιλεὺς νὰ γίνῃς στρατιώτης τοῦ οὐρανοῦ βασιλεὺς ὅπως καὶ ἐγώ»· τότε ἐγύρισεν ὁ Βορίγκας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ποσειδώνιον ὡς τοῦ δώσωμεν καιρὸν μιᾶς ἡμέρας νὰ συλλογισθῇ τὸ καλλίτερον» καὶ τὸν μὲν ἅγιον ἀφησαν, ἄλλους δὲ Χριστιανούς ἀρχίζαν νὰ ἐξετάζουν· καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἤρχετο πλησίον τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖνων, καὶ τοὺς ἐδίδασκε, νὰ μὴ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸν, καὶ

ἔλεγε πρὸς αὐτούς, ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ καὶ συστρατιῶται τοῦ ἐπουρανοῦ βασιλεὺς Χριστοῦ, μὴ φοβεῖσθαι τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βασανὰ ταῦτα τὰ πρόσκαιρα, διότι μόνον εἰς τὴν θεωρίαν ἔχουσι τὸν φόβον, ὅταν δὲ ἀποτολήμῃτε καὶ λάβετε ἐν ἡ δύο μαρτύρια, τότε χαρὰ καὶ ἀγαλίας σας φαίνονται καὶ τὰ ἐπίλοιπα· ἴδετε ἀδελφοί μου νὰ μὴ ἀρνηθῇτε τὸν Χριστὸν ὅστις εἶναι ἕτοιμος νὰ σας ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας του· ἂν θυσιάσῃτε τοῖς εἰδώλοις, τί κέρδος θὰ ἀποκτήσῃτε; ἀνάγκη εἶναι νὰ ἀποθάνῃτε μίαν ἡμέραν ἐν ἀποθάνῃτε εἰδωλολάτραι ἀλοίμονον εἰς ἐξᾶς, μόνον στέκεσθε ἀδελφοί μου δυνατοί· αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγων ὁ ἅγιος ἐδυνάμωκε τοὺς Χριστιανούς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους Χριστιανούς ἐφυλάκισαν. Ὁ δὲ ἅγιος μετέβη διὰ νυκτός, καὶ ἔβαλεν φωτιὰν εἰς ἓνα βομὸν Ἑλληνικὸν ὀνομαζόμενον τῆς Ρέας, τῆς Θεᾶς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὅχι μόνον με λόγους εἶναι Χριστιανός ἀλλὰ καὶ με ἔργα· καὶ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι κωφὰ καὶ ἀναίσθητα ξύλα προσκυνοῦσι· ἔγινε λοιπὸν μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ Εὐχάρτια τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὸν βομὸν ποῦ κατεκάη, ὑπηρέτης δὲ τις τοῦ βομοῦ Κρονίδης ὀνόματι, εἶχεν ἰδῇ τὸν ἅγιον ποῦ ἔβαλεν φωτιὰν εἰς τὸν βομὸν καὶ φοβούμενος μήπως πέσῃ τὸ βέλος πρὸς αὐτόν, ἔλαβε τὴν ἀδειαν καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ τόπου Πούπλιον ὀνόματι, καὶ ἐστάθη ἐμπροσθέν του λέγων· «αὐθέντα Πούπλιε· οὗτος ὁ ἀσεβέστατος στρατιώτης τοῦ βασιλεὺς, ὅμως ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τὸν Βορίγκαν ὁμολόγησεν ὅτι εἶναι Χριστιανός· αὐτὸς κατέκαυσε καὶ τὸν βομὸν τῆς θεᾶς Ρέας καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὰ βασιλικὰ προστάγματα, διὰ τοῦτο ἔφερα αὐτὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ σὺ ὡς φρόνιμος δοῦλος τῶν θεῶν κάμε εἰς αὐτὸν ὅπως ὀρίζουν οἱ νόμοι καὶ οἱ βασιλεῖς». Τότε ὅταν ἤκουσε ταῦτα ὁ Πούπλιος, παρήγγειλεν ἁμέσως εἰς τὸν στρατηγὸν Βορίγκαν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· «σὺ ἀφησες τὸν ἀσεβέστατον αὐτὸν νὰ κατακαύσῃ τὸν βομὸν τῆς θεᾶς Ρέας;» ὁ Βορίγκας ἀπεκρίθη· «ἐγὼ ἄδειαν τοῦ ἔδωκα νὰ συλλογισθῇ καλλίτερον ὅχι νὰ κατακαύσῃ τὸν βομὸν, πολλάκις τοῦ εἶπον νὰ θυσιάσῃ, καὶ δὲν με ἤκουσεν, ἀλλὰ μάλιστα με περιέπαιξε λέγων, ὅτι εἶναι στρατιώτης τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ, καὶ ἀρνεῖται τὴν στρατείαν τῶν ἰσχυρῶν βασιλέων, ἀρχηγὸς λοιπὸν εἶσαι καὶ ὅπως σοῦ φαίνεται καλὸν τιμώρησέ τον, μήπως καὶ μεταβάλλῃς τὴν μιανὰν του γνώμην διότι θρασύνεται εἰς τοὺς ἀθανάτους καὶ μακαρίους θεοὺς ἡμῶν.» Τότε λέγει ὁ Πούπλιος πρὸς τὸν ἅγιον με πολὺν θυμὸν· «ἀσεβέστατε στρατιώτα, αὐτὴ εἶναι τοῦ δίδεις ἡ τιμὴ εἰς τοὺς μεγάλους θεοὺς; ἀντὶ νὰ θυσιάσῃς εἰς τὸν βομὸν τῆς Ρέας τῆς

μεγάλης θεᾶς, σὺ μετέβης καὶ τὸν κατέκαιες; καὶ με ποίαν τόλμην μετέβης μιαιώτατε καὶ ἑκαμὲς τοιαύτην παρανομίαν; δὲν ἐφοβήθης τὴν ὁργὴν τῆς Ρέας; δὲν ἐφοβᾶς τὰς τιμωρίας τῶν θεῶν; δὲν ἐδειλίασες τὰ βασιλικά προστάγματα; ἀλλὰ ὡς νὰ ἦσαν ἀπεθαρμένοι οἱ φίλοι τοῦ θεοῦ βασιλεῖς, ἔπι τοὺς καταφρονεῖς; καὶ τοιαύτην τιμὴν ἀποδίδεις εἰς τοὺς βασιλεῖς διὰ τὴν τιμὴν τοῦ σου ἐχάρισαν;» ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη με πολλὴν παρησίαν «ἡγεμὼν Πούπλιε ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατέκαισα τὸν βωμὸν τῆς Ρέας, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω, νὰ ἰδῶ, ἂν εἶναι θεὰ ἀληθινή, καὶ εἶδα ὅτι εἶναι ξύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα καὶ τοιαύτην τιμὴν πρέπει νὰ ἔχουν τὰ ἔδωλα, ἐπειδὴ ὀφθαλμοὺς ἔχουν καὶ δὲν βλέπουν, ὅτα ἔχουσι καὶ δὲν ἀκούουν, στόμα ἔχουν καὶ δὲν ὁμιλοῦν, πόδας ἔχουν καὶ ἔν περιπατοῦν, τί θεοὶ εἶναι αὐτὰ τὰ ἀλάλα ξύλα;» τότε ὁ ἡγεμὼν μὴ δυνάμενος νὰ ἀνισταθῇ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, διέταξε νὰ τὸν δείρουν καὶ ὅταν τὸν ἀπέδειραν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Πούπλιος «διὰ νὰ σοῦ φανῶ γλυκόλογος διὰ τοῦτο ὑπερηφανεύεσαι τόσον, ἀλλὰ ἂν σὲ δοκιμάσω με βάσανα καὶ με πολλὰς τιμωρίας, τότε καὶ μὴ θέλων θὰ ὑποταχθῇς εἰς τὰ βασιλικά προστάγματα» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, «καθὼς δὲν δέχεται σὺ τοὺς ἰδικούς μου λόγους ἔτσι καὶ οἱ ἰδικοὶ σου φοβερισμοὶ δὲν με φοβίζουν· αἱ ἰδικαὶ σου ἀπειλαὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ φοβίζουν, ἀλλὰ ἐγὼ ποῦ ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, χαρὰ καὶ ἀγαλίας μοῦ εἶναι, ἀλλ' οὔτε τὰς τιμωρίας ποῦ λέγεις τίς ἔχω διὰ τίποτε, εἰσὶν ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ μου θὰ τὰς ἐλαφρώσῃ» λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν «Θεόδωρε θυσιάσε τοῖς θεοῖς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰς τιμωρίας» ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη «ὅτι θέλεις καὶ εἰς ἐμὲ. ἐγὼ τὸν Χριστὸν μου δὲν ἀρνοῦμαι» τότε ὅταν ἤκουσε ταῦτα ὁ ἡγεμὼν, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας του ὡς λέων, καὶ μετὰ φόβου πολλοῦ εἶπε πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του, λάβετε τὸν μαιρὸν τοῦτον ποῦ δὲν μᾶς θεωρεῖ ὡς τίποτε, καὶ θέσατε αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ κλείσατέ καλῶς τὰς θύρας καὶ σφραγίσате αὐτὰς με τὴν σφραγίδα μου, μήτε ἄρτον νὰ τοῦ δώσητε οὔτε ὕδωρ οὔτε ἄλλο τίποτε. ἕως ὅτου νὰ ἀποθάνῃ κακὴν κακῶς» ἔλαβον ἀμέσως οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς τὰ δεσμά. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπειδὴ ὑπέμενεν ὅλα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἔτσι οὔτε καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἄφησε ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐφάνη ὁ Χριστὸς καὶ λέγει πρὸς αὐτόν «Χαῖρε Θεόδωρε στρατιῶτα μου, μὴ λυτῆσαι τίποτε μηδὲ ἔχε θλίψιν εἰς τὸν δαρμὸν ποῦ ἔλαβες διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἐγὼ εἶμαι καθὼς πάντοτε μετὰ σοῦ· εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλεις ἔλθαι εἰς τὴν βασιλείαν μου,

ἀλλὰ μηδὲ τροφὴν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἡ χάρις μου δὲ θὰ σὲ τρέφῃ καὶ χαῖρε καὶ εὐφραίνου» καὶ ὁ μὲν κύριος οὕτως εἶπε καὶ ἀνελήφθη ὁ δὲ ἅγιος ὑπέμενεν εἰς τὴν φυλακὴν χαιρόμενος καὶ ψάλλον, καὶ ἄγγελοι θεοῦ ἐφαλλον μετ' αὐτοῦ τόσον, ὥστε οἱ φύλακες ἐνόμιζον ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ψάλλουν με τὸν ἅγιον μετέβησαν καὶ εἶδον ὅτι ἦτο κλειστὴ ἡ φυλακὴ, καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ βασιλέως ἦτο σωστὴ καὶ ἀβλαβής, ἐπαρμέρισαν καὶ πάλιν ἤκουον φωνὴν πολλῶν ἀνδρῶν τόσον ποῦ εἶδον ἀπὸ μίαν θυρίδα καὶ ἦτο πολὺ πλήθος ἀνδρῶν λευκοφόρων ψάλλοντων μετὰ τοῦ ἁγίου τότε μετέβησαν καὶ εἶπον εἰς τὸν ἡγεμόνα Πούπλιον, ὅτι Χριστιανοὶ εἶναι μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν ἤξευρουν πόθεν εἰσῆλθον καὶ ὅταν ἤκουσεν ὁ ἡγεμὼν τοῦτο ἐφοβήθη, καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη μετ' ὅλων τῶν στρατιωτῶν καὶ μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς μὲν στρατιώτας ἔδεσεν γύρω νὰ προσέχουν τὴν φυλακὴν ἂν εἶναι Χριστιανοὶ νὰ τοὺς συλλάβουν, αὐτὸς δὲ εἰσῆλθε μέσα καὶ φωνὴν μὲν ἤκουεν ἄνω πολλῶν, ἀλλὰ κανένα μέσα δὲν εἶδε, μόνον τὸν ἅγιον δεμένον καὶ κλεισμένον εἰς τὸ ξύλον, καὶ ὅταν τὸν εἶδε ἐφοβήθη καὶ πάλιν ἐκλείσσε τὴν φυλακὴν καὶ διέταξε τοὺς φύλακας νὰ τοῦ δίδουν τὴν ἡμέραν ἀπὸ μίαν οὐγγίαν ἄρτον καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ὅταν δὲ ἐβῆκεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἡγεμὼν, ἔφεραν οἱ φύλακες τροφὴν εἰς τὸν ἅγιον καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἐδέχθη, ἀλλὰ τοὺς εἶπε «ἐγὼ ἔχω τροφὴν οὐράνιον, τὸν Χριστὸν μου καὶ τὴν δύναμιν του, τὴν δὲ ἰδικὴν σας μαιρὸν τροφὴν δὲν τὴν θέλω καὶ ὅπως λέγει ὁ προφήτης Δαυὶδ «ἐλαίον ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου» τὸ δὲ πρῶν διέταξεν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐξέβαλον τὸν ἅγιον ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ ὅταν μετέβη ἔμπροσθέν του εἶπεν «ἀκουσὸν μου φίλε μου Θεόδωρε, καὶ ἐλα θυσιάσε τοῖς ἐδώλοις, πρὶν σὲ τιμωρήσω καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν νὰ γράψω εἰς τοὺς βασιλεῖς νὰ σὲ χειροτονήτουν ἀρχιερεῖα τῶν Θεῶν νὰ σὲ ἔχωμεν ὅλοι μας διὰ πρῶτον καὶ ἰσοτίμος νὰ γένης με ἡμᾶς καὶ τιμὴν μεγάλην ν' ἀπολαύσῃς ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς.

Ὁ δὲ ἅγιος ὅταν ἤκουσε, πρῶτον μὲν ἐγέλασεν διὰ τὴν ἀρχιερωσύνην ποῦ τοῦ εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, ἔπειτα ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν «ἡγεμὼν Πούπλιε μὴ νομίζεις ὅτι με τοιαύτας κολακείας καὶ ψευματολογίας νὰ νικήσῃς τὴν γνώμην μου· πληροφορήσου καλὰ ὅτι κἂν πῦρ με καύσῃ κἂν θάλασσα καὶ ποτάμια με πνίξουν κἂν ξίφος με κατακόψῃ, κἂν θηρία με φάγωσιν κἂν τὸ σῶμα μου ὅλον τὸ κατακόψῃς εἰς μυριάδας τεμαχία ἐγὼ τὸν Χριστὸν μου δὲν ἀρνοῦμαι ἕως ὅτου ἀνατίω, καὶ ἕως ἔτι ζω, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου θέλω νὰ βασανίζομαι

καὶ νὰ τιμωροῦμαι πάντοτε». Ταῦτα ὅταν ἤκουσεν ὁ ἡγεμὼν ἐθαύμασε πολὺ τὴν τόλμην τοῦ ἁγίου ἔλαβε λοιπὸν κατὰ μόνας τὸν ἀρχηγὸν Βρίγκαν καὶ τὸν ἠρώτησε τί νὰ κάμῃ, τότε τοῦ λέγει ὁ Βρίγκας «ἀρχηγὸς εἶσαι εἰς τὸν τόπον σου κάμε ὅτι σοῦ φαίνεται καλόν». Τότε διέταξε ὁ Πούπλιος νὰ κάμουν μίαν τιμωρίαν τοῦ ἁγίου, νὰ τὸν κρεμάσουν μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ μετὰ χεῖρα σιδερένια νὰ ξύωσιν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, ἕως ὅτου ἢ νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ θυσιάσῃ· τόσον δὲ οἱ ὑπηρέται ἔξουν τὸν ἅγιον ὥστε ἐφάνησαν τὰ πλευρά του καὶ οἱ μὲν ὑπηρέται ἔκουράσθησαν ξύοντες, ὁ δὲ ἅγιος ἄλλο δὲν ἀπεκρίνετο, εἰμὴ ἐψάλλε μυστικὰ «ἐυλογῶ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ διὰ παντός ἡ αἰνέσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου». ὁ δὲ ἡγεμὼν ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν κατορθώνει τίποτε, διέταξε νὰ τὸν κατεβάσουν καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν «δὲν ἐντρέπεται ἄθλιε, ἀλλὰ ἐλπίζεις εἰς ἓνα κακοθάνατον ἄνθρωπον. τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον; εἰς ἐκεῖνον πιστεύεις ὁ ὁποῖος οὔτε τὸν ἑαυτὸν του δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ;» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, «τέτοια ἐντροπήν νὰ εἶχον πάντοτε ἀσεβέστατε ἄνθρωπε. καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ὅσοι ἐλπίζουν εἰς τὸν Χριστόν». Τὴν ὥραν ἐκείνην σύγχυσις μεγάλη ἐγένετο ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ ἡγεμὼν φοβούμενος νὰ μὴ γίνῃ τίποτε νέον ἀπὸ τὸν κόσμον, ἠρώτησε πάλιν τὸν ἅγιον λέγων «ὡς ἀφήσωμεν τὰς πολυλογίας καὶ ἐπὶ μου λόγον βέβαιον καὶ ἀποφασιστικὸν θέλεις νὰ θυσιάσῃς τοῖς θεοῖς ἢ νὰ πάθῃς περισσοτέρας τιμωρίας;» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη «ἀσεβέστατε ἄνθρωπε καὶ κληρονόμη πάσης διαβολικῆς τέχνης, δὲν φοβῆσαι τὸν Θεόν, ποῦ σοῦ ἔδωκεν τοιαύτην ἐξουσίαν, ἀλλὰ μετὰ προστάσεις νὰ τὸν ἀρνηθῶ καὶ νὰ προσκυνήσω ἄλλα καὶ ἀναίσθητα ξύλα; τότε ὁ ἡγεμὼν ἄφησε τὸν ἅγιον εἰς ὀλίγην ὥραν νὰ σκεφθῇ τί νὰ κάμῃ καὶ ὅταν παρήλθεν ἡ ὥρα λέγει πρὸς αὐτόν, «κάλλιον θέλεις νὰ εἶσαι μετ' ἡμῶν ἢ μετὰ τὸν Χριστόν σου;» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη «μετὰ τὸν Χριστόν μου ἤμην, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι». ὅταν δὲ εἶδεν ὁ ἡγεμὼν ὅτι πλέον τίποτε δὲν κατορθώνει ἀλλὰ μάλιστα σύγχυσιν κάμνει, ἀπεφάσισε νὰ ἀποτελειώσουν τὸν ἅγιον, καὶ ἔγραψε τοιαύτην ἀπόφασιν· ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος εἶναι κακὸς ἀποστάτης τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων ἠρνήθη δὲ τοὺς ἱδιούς μας θεούς, καὶ πιστεύει τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, διατάσσω νὰ τὸν καύσῃτε τελείως, τόσον ὥστε μήτε ἡ γῆ νὰ δεχθῇ τὸ μισρόν του σῶμα, ἀλλὰ νὰ τὸν καταφάγῃ τὸ πῦρ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατέκαυσε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς Ρέας. Ἔλαβον ἀμέσως τὸν ἅγιον οἱ στρατιῶται δεδεμένον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης του· ὁ δὲ ἅγιος ἔλυσε τὴν ζώνην ποῦ εἶχε καὶ

ἐβγάλε καὶ τὸ ρούχον καὶ τὰ ὑποδήματα ποῦ ἐβάστα, τότε οἱ στρατιῶται ἠθέλησαν νὰ τὸν καρφώσουν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ μὴ ταραχθῇ, καὶ ὁ ἅγιος δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ εἶπεν· «ἀφήσατέ με ἀκαρφωτον, ὁ Χριστὸς ποῦ μοῦ ἔδωκε δύναμιν καὶ ὑπέμεινα τὰς ἄλλας τιμωρίας, θέλει μοῦ δώσει δύναμιν νὰ ὑπομείνω καὶ τὸ πῦρ» δὲν τὸν ἐκαρφώσαν λοιπὸν ἀλλὰ μόνον τὸν ἔδεσαν· ὁ δὲ ἅγιος ἐσήκωσε τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν θεόν καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλει λέγων· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ μονογενὲς τοῦ ἀθανάτου Πατρός, ποῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἴλθες εἰς τὴν γῆν, εὐχαριστῶ σοι διότι με ἠξίωσες νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, δοξολογῶ σε, διότι με ἐδυνάμωσες νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην σου· ἀξιώσόν με Χριστέ μου καὶ τῆς βασιλείας σου· καὶ καθὼς ἐγὼ ὑπέμεινα τὰ μαρτύρια διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἔτσι καὶ σὺ Θεέ μου δόξασόν με εἰς τὴν βασιλείαν σου· ἀλλὰ τοὺς στρατιώτας ποῦ ἦσαν μετ' ἐμοῦ καὶ τώρα εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὸ ὄνομά σου ἀξιώσον καὶ ἐκείνους νὰ μαρτυρήσουν καὶ νὰ λάβουν τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην σου ὡς καὶ ἐγώ». ταὶ εἶπε καὶ ἐπειδὴ ἦτο κρυμμένος εἰς Χριστιανός, Κλεόνικος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἐβλέπε τὸν ἅγιον καὶ ἐδάκρυεν· τοῦ λέγει ὁ ἅγιος· «ἀδελφε Κλεόνικε σὲ περιμένω, ὅθεν ἐλθέ». αὐτὸ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ πάλιν ἤρχισε δεόμενος τοῦ Χριστοῦ. «Χριστέ μου ἀληθινὲ Θεέ, ποῦ πρῶτος ἔδειξες αὐτὸ τὸ μαρτύριον καὶ ὑπέμεινας σιαυρὸν καὶ θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ διὰ νὰ μᾶς δείξῃς ὁδὸν σωτηρίας καὶ πῶς νὰ ἐρχόμεθα εἰς τὴν βασιλείαν σου, ἐσὺ δέξου τοῦτο τὸ μαρτύριόν μου τὸ μικρόν, καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν αἰώνιον σου βασιλείαν καὶ κατὰ τὴν ταύτην με τὰς ψυχὰς τῶν ἁγίων σου μαρτύρων, διότι ἐλπίζων εἰς ἐσὲ ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βάσανα καὶ ἐλπίζων εἰς τὴν δόξαν σου θὰ λάβω τὸν θάνατον». ταῦτα εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ ἀμέσως ἐπήδησε μέσα εἰς τὴν καιομένην ἐκείνην κἀμινον, ὕμνων καὶ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ ὁ Θεὸς διὰ νὰ δείξῃ θαῦμα καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν ἅγιόν του οἰκονόμησεν τοιοῦτον ἔργον· ἡ φλόξ ἐκείνη ἐγένετο ὡς καμάρια καὶ μόνον περιεκύκλωσε τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, ὅμως τίποτε δὲν τὸν ἐβλαπεν· ὁ δὲ ἅγιος εὐχαριστῶν τὸν θεὸν παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἢ δὲ γυνὴ ἐκείνη Εὐσεβεία, περὶ τῆς ὁποίας προείπωμεν, ὅτι ἐξύπνησε τὸν ἅγιον εἰς τὸν κῆπον, ἠγόρασε τὸ λείψανόν του μετὰ πολλὰ χρήματα καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τῆς Εὐχάϊτα καὶ κατ' ἔτος ἐφόραζε τὸν ἅγιον, καὶ τὸν εἶχε βοηθόν τῆς εἰς κάθε περιστάσει· καὶ ὅχι μόνον αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ὅλος ὁ κόσμος

τὸν εἶχεν ἱατρὸν ψυχικὸν καὶ σωματικόν, καὶ ὄχι μόνον ὅσοι εἶναι πλησίον ἀλλὰ καὶ οἱ μακρόθεν ἐδρισκόμενοι ὁμοίως ἀπολαμβάνουν τὰ χαρίσματά του, καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμε καὶ ὁ ἅγιος αὐτὸς εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῆς μᾶς θεότητος καὶ βασιλείας, ἧς τῇ ἀπείρῳ φιλανθρωπία τύχαιεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ὅτε ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν υἱὸν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἔλαβε τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας, καὶ ἀπὸ Χριστιανὸς ἐγένετο ἑδωολάτρης, ἤγειρε διωγμὸν μέγιστον κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ φανερά καὶ μυστικά. Κουρασθεῖς λοιπὸν ὁ ἀσεβὴς ἀπὸ τοῦ νὰ τιμωρῇ σκληρῶς καὶ ἀναφανδὸν νὰ πειράξῃ ἀπανθρώπως τοὺς Χριστιανούς, αἰσχυνόμενος καὶ φοβούμενος μήπως προστίθενται περισσότεροι εἰς τὸν Χριστιανισμόν, μυστικὰ ἐσκέφθη νὰ τοὺς μολύνῃ ὁ δόλιος καὶ ἀνόσιος. Ὅθεν καιροφυλακτῆσας κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῶν νηστειῶν, ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ κατ' αὐτὴν καθορίζονται καὶ προσεύχονται εἰς τὸν Θεόν, προσκαλέσας τὸν ἑπαρχὸν τῆς πόλεως διέταξεν αὐτὸν ἵνα τὰ πωλούμενα συνήθῃ ψόνια τὰ θέσῃ κατὰ μέρος καὶ νὰ θέσῃ ἄλλα ψόνια εἰς τὴν ἀγορὰν δηλ. τοὺς ἄρτους, τὰ φαγητά, καὶ τὰ ποτὰ ἀφοῦ πρότερον τὰ ἀναμίξῃ μὲ αἷματα ἐκ τῶν θυσιῶν καὶ μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ τοὺς μολύνει, ἐπειδὴ διὰ τὴν νηστείαν ταῦτα ἠγόραζον καὶ προπάντων ἐν τῇ νηστείᾳ νὰ μολυνθοῦν. Ἀμέσως λοιπὸν ὁ ἑπαρχὸς ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν, καὶ ἔθεσεν ἔμπρὸς εἰς τὴν ἀγορὰν ὄλιν, τὰ ἐκ τῶν θυσιῶν καὶ μισμάτων φαγητά καὶ ποτὰ. Ἀλλ' ὁ πάντα βλέπων τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμὸς καὶ συλλαμβάνων τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ ποιηρίᾳ αὐτῶν, καὶ πάντοτε φροντίζων περὶ ἡμῶν τῶν δούλων του, τὰς δολίας ἐφευρέσεις ἐναντίον ἡμῶν, τοῦ Παραβάτου διέλυσε διότι εἰς τὸν ἀρχιερεῖα τῆς πόλεως Εὐδόξιον ὅστις μάλιστα ἦτο τόσον εὐσεβὴς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ (δηλ. τὴν νηστείαν κλπ.) ἀπέστειλε τὸν μέγαν ἀθλοφύρον τοῦ Θεοδώρου τὸν ἐπωνομαζόμενον Τίρῳ νὰ ἐκ τοῦ Τιρωνικοῦ τάγματος. Καὶ παρουσιασθεὶς εἰς αὐτὸν οὐχὶ κοιμωμένου, ἀλλὰ ἐξυπνοῦ ὄντος εἶπεν εἰς αὐτὸν ταῦτα. Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον σηκωθείς τρέξε καὶ συνάθροισον τοὺς Χριστιανούς καὶ διάταξον

ἀκριβῶς, τίποτε κανεὶς νὰ μὴν ἀγοράσῃ ἀπὸ ὅσα ἔχουν προβάλλει εἰς τὴν ἀγορὰν διότι αὐτὰ ἔχουν μολυνθῇ μὲ τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως. Ἐνῷ δὲ αὐτὸς ἠύρει καὶ ἠρώτα αὐτὸν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο εὐκόλως, εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν εὐποροὶ διὰ νὰ ἔχουν εἰς τοὺς οἴκους τῶν φαγητά, νὰ μὴ ἀγοράσωσιν ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν ἀγορὰν; Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπεν, ἀφοῦ τοὺς προμηθεύσεις Κόλλυβα, τὴν ἑλλειψιν οἰκονόμησον. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζε καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ τί πράγμα ἦσαν τὰ Κόλλυβα ὁ ἅγιος Θεόδωρος τοῦ εἶπε: τὸ βρασμένον σιτάρι, ἔτσι συνηθίζομεν νὰ λέγωμεν εἰς τὰ Εὐχάϊτα (δηλ. κόλλυβα). Ἐπειδὴ δὲ ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ὁ Πατριάρχης ποίος εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος προμηθεύεται ταῦτα εἰς τὸν Χριστεπώνυμον λαόν, πάλιν ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε εἶμαι ὁμάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἔστειλεν. Ἀφοῦ ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ Πατριάρχης καὶ ἀνήγγειλεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶδεν, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε ὅσα τοῦ εἶπε, διετίρησε τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἀμόλυντον ἀπὸ τὰς πονηρὰς μηχανουργίας τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου. Οἱ μὲν Χριστιανοὶ λοιπὸν ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἑβδομάς, ἀποδίδοντες τὴν εὐχαριστίαν εἰς τὸν εὐεργέτην καὶ μάρτυρα, κατ' αὐτὸ το Σάββατον τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, μὲ κόλλυβα ἐφόρτισαν τὴν μνήμην αὐτοῦ. Ἀπὸ τότε λοιπὸν καὶ μέχρι σήμερον τὸ θαῦμα ἐπενθυμίζοντες, διὰ νὰ μὴ ἐξαλειφθῇ ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας τὸ τόσον μέγα θαῦμα τοῦ μάρτυρος, τὸν Μέγαν Θεόδωρον μὲ κόλλυβα ἐφορτάζομεν. Ἐπεκράτησε δὲ παλαιόθεν νὰ ἐφορτάζεται μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης τὴν ἰδίαν ἡμέραν διὰ τὴν ὁμωνυμίαν καὶ διότι τὸ μαρτύριόν των ὁμοιάζει. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκαμεν καὶ ὁ ἅγιος οὗτος Θεόδωρος τὰ ὁποῖα παραλείπομεν διὰ τὴν συντομίαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου Θεοδώρων πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ῥηδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Μέσον φλογὸς ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες, ἀνυψῶν τὰς χεῖρας εὐχαρίστως ἀνέκραξε βοῶν Θεόδωρος ὁ Τίρων, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σάρκας φλεγόμενος λαμάψι, Στρατηλάτης ὁ μέγας ἀθλο-

φόρος, πρὸς Χριστὸν τὸν Θ' ὄν, Θεόδωρος ἐβόα, Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στέφει θείας εὐπρεπείας διαπρέποντες ταῖς ἄνω στρατηγίαις διαπρέποντες συγχορεύετε νῦν Θεόδωροι βοῶντες, εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεότοκε, ὁ Ἄσώματος ἐβόα σοι Παρθένε σὺν αὐτῷ δὲ οἱ πιστοὶ βοῶμεν Σου τῷ τόκῳ, εὐλογημένος Πάναγνε ὁ καρπὸς τῆς κηλοίας Σου.

Ὡδὴ Η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Καθ' ἑαυτοὺς μαινόμενοι, οἱ παράνομοι Τύραννοι νενικημένοι ταῖς ὑμῶν ἐνοτάσεσι, τομῶς ἀποφαίνονται τὸν καθ' ὑμῶν Θεόδωροι, θάνατον ὀργάνοις τῷ πυρὶ καὶ τῷ ξίφει ἀσπλάγχως κεκρημένοι, μελῳδούντων ἀπαύστως, λαοὶ τὸν Ζωοδότην Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Λεαμπτυσμένοι στίγμασιν Ἀθλοφόροι Θεόδωροι, τῆς καλλοποιου, καὶ στερεῆς ἀθλήσεως Κυρίῳ παρίστασθε, στεφανηφόροι πάντοτε, αἰγλῆς τῆς ἐκεῖθεν πεμπομένης πλουσίως, πληρούμενοι καὶ πόθῳ μελῳδούντες ἀπαύστως λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν μίαν Τρισυπόστατον, Παναγίαν Θεότητα, ἡ τῶν Θεοδώρων ξυνωρὶς κηρύττουσα, σαρκὸς οὐκ ἐφείσατο, οὐ τοῖς γλυπτοῖς ἐπέθυσαν, θύματα δὲ μᾶλλον, ἑαυτοὺς τῇ Τριάδι, προσήγαγον, καὶ δῶρα δεκτά, λαοὺς πρὸς ὕμνον αὐτῆς παρακαλοῦντες τῆς πάντων Βασιλίδος.

Θεοτοκίον.

Ἡ κραταιὰ βοήθεια τῶν πιστῶν Ἀειπάρθενε, σκέλε

τὸν λαόν σου, τὸν πιστῶς λατρεύοντα τὸν ἄσπορον τόκον σου, ἐκ πάσης δολιότητος, τῶν ἐτεροδόξων, κύκλῳ συνεπιτιθεμένων τῇ πίστει στερεοῦντα, καὶ ψάλλειν ἀξιοῦντα, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Θ'. ἧς ἡ ἀκροστιχίς. Δανιὴλ· ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Δῶρα καὶ θύματα δεκτά, τῷ Θεῷ προσενηθέντες Θεόδωροι, οἱ Μεγαλόνυμοι, νῦν τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ λάβόντες ἀσάλευτον. Τίρων ὁ ἔνδοξος, καὶ ὁ θεῖος Στρατηλάτης, οἱ Μεγαλομάρτυρες.

Ἄγει πανήγυριν φαιδρὰν Θεοδώρων, Στρατηλάτου καὶ Τίρωνος. ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν σεβασμίαν καὶ θεῖαν σήμερον, καὶ συναγάλλονται ἡμῖν, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ Μεγαλόνυμοι.

Νόσων παντοίων καὶ δεινῶν, ἐκλυτρώσασθε, τοὺς πιστεῖ γεραίροντας, καὶ μακαρίζοντας Ὑμᾶς Θεόδωροι παμμακάριστοι, τῷ τεμένει τῷ σεπτῷ ὑμῶν καταφεύγοντας, Μεγαλομάρτυρες Ἀθλοφόροι, τὸν Χριστὸν ἱκετεύοντας.

Ἰλεως Σῶτερ Ἰησοῦ, ἐλεήμον ὁ συμπαθὴς καὶ φιάνθρωπος, γενοῦ τοῖς δούλοις σου, ταῖς ἱκεσίαις ἐπικαμπτόμενος, τῶν Θεοδώρων τῶν κλεινῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων πάντας λυτροῦμε ὅς, τοὺς τελοῦντας τὴν αὐτῶν μνήμην Δέσποτα. Ἦν ἐκληρώσασθε μονήν, καὶ τοὺς ταύτῃ παροικοῦντας Θεόδωροι, καὶ τοὺς τελοῦντας πιστῶς, τὴν λαμπροφόρον ὑμῶν πανήγυριν, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, καὶ πάσης αἵρέσεως, ἀπολυτρώσασθε, ματαιοῦντες κακοδόξων βουλευματα.

Θεοτοκίον.

Λῦσον μου Σῶτερ τὰς σειρὰς τῶν πολλῶν ἀμαρτημάτων, καὶ λύτρωσαι, ὥς εὐδιάλλακτος, πυρὸς καὶ σκότους διαιωνίζοντος, τῶν Θεοδώρων τῶν σεπτῶν Μαρτύρων σου Δέσποτα, καὶ τῆς Τεκούσης Σε, ταῖς πρεσβείαις Ἰησοῦ, δυσωπούμενος.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Κραταιωθέντες Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ καθεῖλον, οἱ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τῶν Τυράννων τὰ θράση, διὰ Χριστὸν ὑποστάντες, πᾶσαν πείραν βασάνων, οἱ πάνσοφοι Θεόδωροι, Τίρων καὶ Στρατηλάτης, στέφη λαμπρά, παρ' αὐτοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτήρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν πιστῶς εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, Θρόνον κλίνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου, Χρεωστικῶς, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρραγὴς ὑπέρμαχος, καὶ προστάτης καὶ φύλαξ.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες. Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες τὸ Πρῶτον ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τῶν Ἀθλοφόρων Χριστοῦ, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλόργοι, τελούντες λαμπρὰν ἑορτὴν, τῆς αὐτῶν τελειώσεως· ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτῶν.

Τῇ μυστικῇ πανοπλίᾳ καθοπλισάμενοι, νικοποιῶ τροπαίῳ τοῦ Χριστοῦ τῷ σημείῳ, Θεόδωροι ἀθλοῦντες, θράση ἐχθρῶν δυσμενῶν ἐτροπώσασθε, καταβαλόντες βωμοὺς τοὺς εἰδωλικούς. τῇ ἐκχύσει τῶν αἱμάτων ὑμῶν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις συνηριθμήθητε, καὶ παρεστῶτες θρόνῳ, τῆς Ἀγίας Τριάδος, αὐτὴν ἐκδυσωποῦντες ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων Θεόδωροι, ὑμῶν τὴν πάνσεπτον μνήμην, καὶ τῶν δεινῶν αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Δόξα ἡχος II α'.

Σήμερον ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν Ἑωσφόρον, ἡ σεβάσμιος μνήμη τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀενδότως φωτίζουσα, καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ Χάριτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς οὓς φιλομάρτυρες ἀνακράζομεν, Χαίρετε οἱ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθέντες θεοδώ-

ρητος Χάρις· καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη ἐφαπλοῦντες, τοῖς πρὸς Ὑμᾶς προστρέχουσι, Θεόδωροι Μακάριοι. Χριστὸν ἀπαύστως πρεσβεῦειν μὴ διαλείπητε, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν πάντα ἀξιοθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην Ὑμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἦ τὸ Μακαρίζομεν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος.

Ὡδὴ γ' καὶ ζ, ὁ Ἀπόστολος

Τέκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ κ.λ.π. ὅρα Ὀκτωβρίου καὶ Τὸ Εὐαγγέλιον Ἀπριλίου κγ'. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάριον.

Τοὺς θερμοὺς τροστάτας καὶ βοηθοὺς, τοὺς ἐν τοῖς κινδύνοις ἀντιλήπτορας ταχεινούς, τῶν Μαρτύρων κλέος, εἰδώλων καθαιρέτας, τοὺς θείους Θεοδώρους, ὕμνοις. Τιμήσωμεν.

Καὶ ἕτερον ἐν τῷ Ναῷ αὐτῶν ψαλλόμενον.

Οἱ τοῦ φερωνύμου Ναοῦ φρουροὶ καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητοι βοηθοὶ, ταχέως λυτροῦνται, τοὺς ἐπικαλουμένους Θεόδωροι οἱ θεοὶ Μεγαλομάρτυρες.

Παρακλητικὸς Κανὼν τῶν ἁγίων Θεοδώρων

Μετὰ τὸ Θεὸς Κύριος Δ'. Τὸ Ἀπολυτίκιον Στρατολογία ἀληθεῖ· δῖς. Καὶ νῦν τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. ὁ Ν' ψαλμὸς. Αἰτησις. Εἶτα ὁ παρὼν κανὼν.

Ταῖς ὑπερφώτοις τοῦ πνεύματος ἀστραπαῖς καταλαμπόμενοι Ἀθληταί, τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου, καὶ τοῦ σώματος πάθη τὰ χαλεπὰ, ταῖς πρὸς Θεὸν Ὑμῶν πρεσβείαις ἐκλυτρώσασθε Θεόδωροι, Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρες.

Ἀποκρουσάμενοι πονηρὰν, ἐχθροῦ πανουργίαν, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθληταί, αὐτὸν ἐκδυσωπεῖτε Θεόδωροι, κινδύνωντε καὶ νόσων παντοδαπῶν, ρύσασθαι ἡμᾶς, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείας Ὑμῶν Πανένδοξοι.

Δόξα Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε. — καὶ νῦν. Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε.

Αἰτησις. Εἶτα τὸ κοντάκιον κάθισμα.

Ἔργοις λάμπαντες τῆς εὐσεβείας. Πλάνην σβέσαντες κακοδοξίαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται Θεόδωροι, τὰς παρανόμων ἡσχύνετε φάλαγγας καὶ τὰ τῆς νίκης ἤρατε τρόπαια. Θεῖοι Μάρτυρες Χριστῷ τῷ Θεῷ πρευσβεύσατε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ εὐαγγέλιον τῆς 23ης Ἀπριλίου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Εἶπεν ὁ Κύριος. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ ἐξῆς.

Ὅλην ἀποθέμενοι ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα, ἅγιοι Θεόδωροι, αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας ὑπεμείνατε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἐτροπώσασθε, τοῦ ἐχθροῦ φάλαγγας, καὶ κατεβάλατε τῶν Δαιμόνων τὰ φρονήματα, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερώτατοι, διὸ νῦν ἀγαλλόμενοι, ἐν τοῖς οὐρανοῖς σκηνώμασι, Χριστὸν καθικετεύσατε, σῶθῃναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου. . . τὸ Κύριε ἐλέησον ἰβ'. . . τὸ ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Καὶ εἶτα.

Ὑμνοὶς Ἀριστέας τοὺς εὐκλεεῖς, ἄλλους ὡς ἀστέρας ἐξαστράψαντας τηλαυγεῖς, καὶ πολυθεῖας διώξαντας τὸν ζόφον, τιμῆσωμεν πιστοὶ, Θεοδῶρους, Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρας.

Φρουρεῖτε Ὑμῶν ποιμήν, ὦ Ἀθληταί, Μάρτυρες Κυρίου, τὴν Τιμῶσαν Ὑμᾶς σεπτῶς, λύοντες ἀλγηδόνων, κινδύνων τε παντοίων, Θεόδωροι πανένδοξοι. . . Τοὺς θερμοὺς προστάτας. — Οἱ τοῦ φερωνύμου Ναοῦ φρουροὶ. . . — Αἰτησις. . . — Τὸ Στρατολογία ἀληθεῖ. . . — Τὸ οἱ τοῦ φερωνύμου Ναοῦ φρουροὶ. — καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐγραφον ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Δεκεμβρίου 1920

Γρηγόριος Γ. Ἀλιφέρης Σακελλάριος

Θεολόγος καὶ Παιδαγωγός.